

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

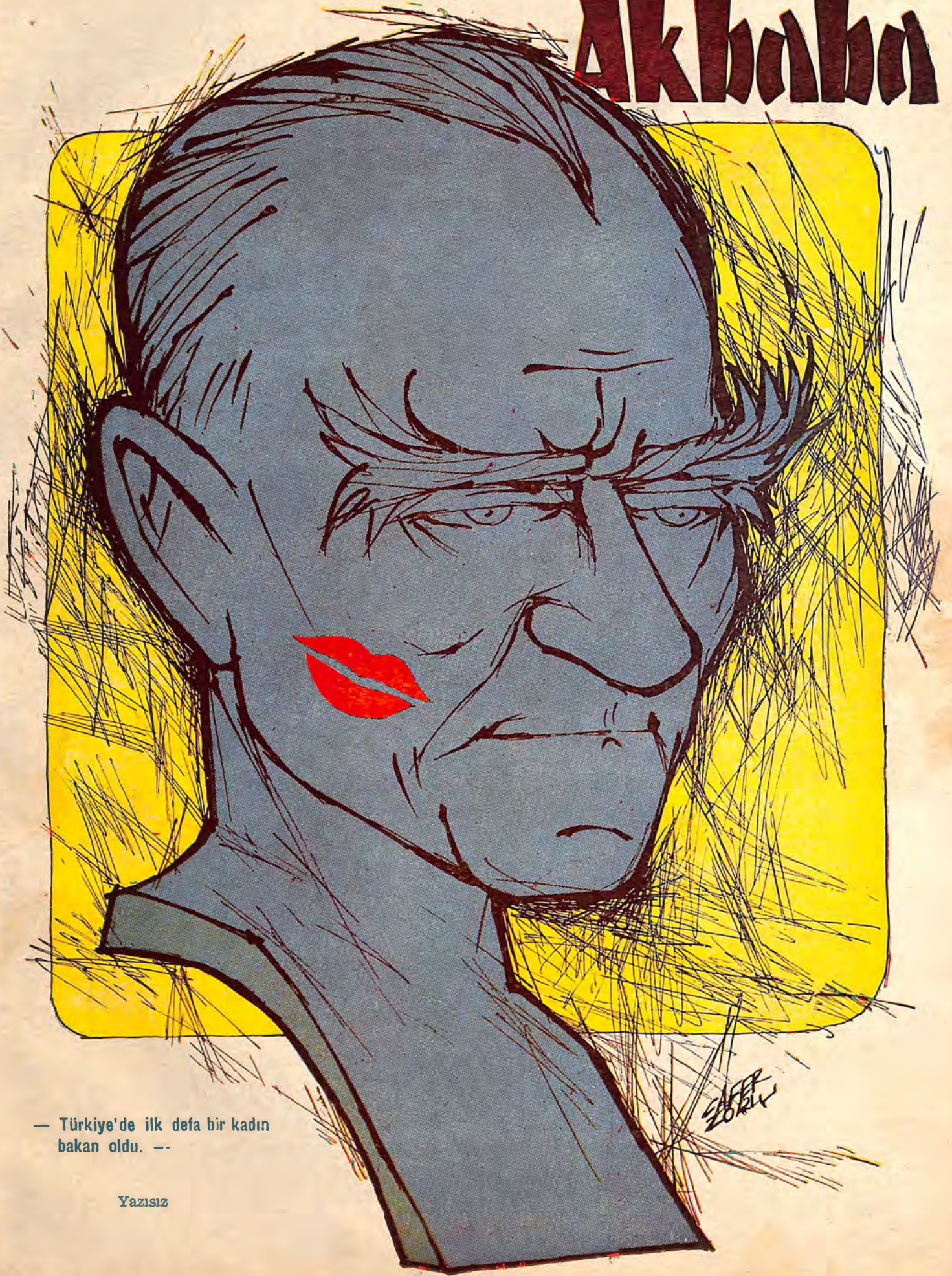
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

— Türkiye'de ilk defa bir kadın
bakan oldu. —

Yazısız

Nerede Mobilet Orada hareket!

Sürekli. Güvenli.
Becerikli. Kolay.
Konforlu. Masrafsız. Sağlam.

Mobilet en iyi yol arkadaşınızdır.
Mobilet için kötü yol, çıkılmaz yokuş
yoktur.

Mobilet ucuz ve pratiktir.
Evden okula veya işe gitmek için...
ve güzel günleri,
tatilinizi değerlendirmek için...
Mobilet.

Peşin 3.990 lira.

16 ay vadeli: Peşin 490, ayda 250 lira.

(İstanbul teslimi fiyatlarıdır.)

- *Otomatik viteslidir.
- *100 kilometrede 4 liralık benzin yakar.
- *Bisiklet plakası ile kullanılır.
- *Yedek parçası boldur.
- *Taşıt alım vergisi yoktur.

Mobylette

Al bir Mobilet, yaya kalma rahat et!

MOTÖR TİCARET A.Ş.

Büyükdere Cad. 97, Mecidiyeköy - İstanbul
Tel.: 47 80 00

(Manajans : 754 — 42)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 16 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 7 Nisan 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

NİHAT ERİM NE YAPSIN?

ERİM kabinesi yeni umutlara yol açtı.

Her yığının gönlünde bir aslan yatar. Her vatandaşın da Hükümetten beklediği bir şey vardır: Topraksız köylü, toprak bekler.. susuz İstanbul'lu, su bekler.. evsiz şehirli, konut bekler.. ışsız vatandaş, elektrik bekler.. sıkıntıda dargeli, ferahlık bekler.. huzurdan nasipsiz, huzur bekler.. işsiz güçsüz, iş bekler..

Neredeyse, evde kalmış kızlar bile yeni Hükümetten koca bekler..

Denize açılan balıkçı sanır ki yeni Hükümet sayesinde dolacak ağ.. tarladaki rençber, yeni Hükümet sayesinde havaların güzel olacağını düşünür.. taksideki şoför ellerini oğuşturur, yeni Hükümet geldi diye...

Böyle bir ortamda çok zordur Sayın Nihat Erim'in durumu...

Hükümetin başı şair değildir ki beyaz bir kâğıt çekip üstüne iki mısralık bir şiir yazarak işi geçiştirsin:

«Umut fakirin ekmeği

Ye Memet ye!» diye nice yıllar avunmadı mı bu millet?..

Avundu elbet...

Ama gene de, her yeni hükümetin işbaşına gelişinde, umutların sade suya çorbası fakirin tenceresinde kaynamaya başlar. Hani bu tencerenin eti, yağı, tuzu?

Hükümet verecek onları...

Verebilecek mi dersiniz?

Her halde Nihat Erim Hükümetini Demirel Hükümetiyle bir tutamayız. Erim, seçim meydanlarında bol bol vaat dağıtarak iktidara geçmiş değil... Denizsiz şehirler liman, ne-hirsiz köylere köprü yapacağını söyleyerek sandıktan çıkmış değil... Nurlu ufuklar oltasına vatandaşları takip Başbakanlık koltuğuna çıkmış değil... Bunun içindir ki Başbakanlık koltuğuna oturduğu zaman daha gerçekçi ve daha açık konuşabilir vatandaşla...

— Ey vatandaşlarım! Benim elimde sihirli değnek yoktur, işleri bu kadar bozuk, bu kadar karman-çorman bir ülkeyi kısa sürede cennete çeviremem. Biz dünyanın geri kalmış ülkeleri arasındayız. Bu gidişle daha da geri kalırız. Aklımızı başımıza toplayalım.. diye sağduyuya hitap edebilir.

Biz Erim'den çok şey beklemiyoruz...

Sayın Nihat Erim çok şey yapacağına, Demirel'in yaptıklarını yapmasını yeterlidir.

Nasrettin Hoca'nın kaynanası ırmağa düşmüş. Hoca akıntıya ters yönde koşmaya başlamış. Etraftan durumu görenler:

— Bre Hoca, demişler, niçin ters yönde koşuyorsun, zavalı kadını sular öteki yana sürüklemeyi?

Nasrettin Hoca:

— Siz bilmezsiniz, diye cevap vermiş, onun her işi tersti, hurada da aynı şeyi yapar.

Nihat Erim kabinesi başarılı bir kabine olmak istiyorsa, çok şey yapmaya kalkmasın, sadece Demirel'in

«Fareler

ve

İnsanlar.»

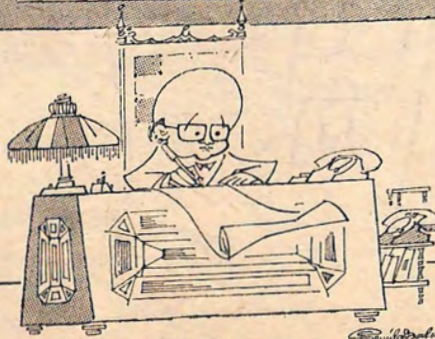
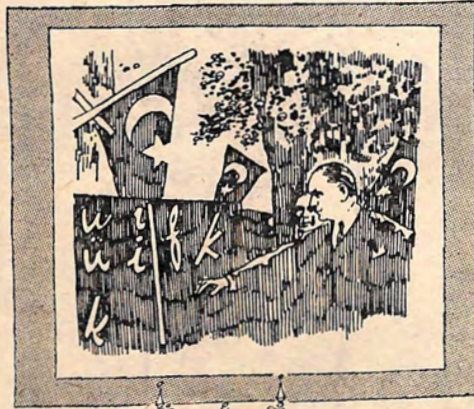

yaptıklarını yapmasın. Her hükümet:

— Şunu yapacağını, bunu yapacağını.. diye ortaya çıkar. Erim için böyle bir şey lüzum yok. Biz onu

yaptıklarıyla değil, yapmadıklarıyla ölçeceğiz.

Demirel öğretmen kıymı yapıyor.. Erim öğretmenlere kıymasın.. Demirel devletin resmi reklamlarını

— İlk reform, eğitimde yapılacak. —

babasının malı gibi iktidar kâselilerine dağıtıyordu, Erim bu haksızlığı yapmasın.. Demirel biraderleri.. ne ve yakınlarına imtiyaz sağlıyordu, Erim yakınlarına imtiyaz sağlamasın.. Demirel, yüksek memurları haksız yere şuraya buraya sürüyordu, Erim haksız yere memurlara dokumasın.. Demirel, polisi iktidar partisinin partizanı gibi kullanmak istiyordu, Erim bu yola sapsın.. Demirel, din sömürçülüğü yapıyordu, Erim din duygularını istismar etmesin.. Demirel öğrenciler arasına ikilik sokarak çatışma yaratıyordu, Erim bu tür manevralara iltifat etmesin.. Demirel irtica kuvvetlerine taviz veriyordu, Erim yobazlara göz açtırmasın.. Demirel, devletin Başbakanı gibi değil partisinin Genel Başkanı gibi hükümet ediyordu, Erim devletin Başbakanı olduğunu unutmasın.. Demirel gerçekleri gizleyerek konuşuyordu, Erim gerçekleri millettten gizlemesin.. Demirel, kişileri zengin etmek için Hazine'yi ibadullah kullanıyordu, Erim devlet Hazine'si harcamalarında kısıkanç olsun.. Demirel milli serveti yabancılara açmakta sakınca görmüyordu, Erim milli servetlerimizi milli yönetimlere emanet etsin..

Kısacası:

Erim başarı kazanmak istiyorsa Demirel'in yaptıklarını yapmasın.. Sadece Demirel'in yaptıklarını yapmasa dahi başarılı bir Başbakan olacaktır Sayın Nihat Erim.

AKBABA

DENİZ Gezmiş'i yakalayan aslında bekçi Salih değil de, bekçi Gafur'muş. İsterseniz olayı bekçi Gafur'un ağzından dinleyelim:

«Begim ben Doğu Anadolu'nun guş uçmaz kervan geçmez bi gasebasında gece bekçiliği yaparım. Al-laha bin şükür mesleğime o kadar bağlıyım, mesleğimi o kadar severim ki, herkeslerin güneşi doğarken benim güneşim batır, herkesle-rinki batarkene benim güneşim doğar, amma ben öylesine alışmışım bekçiliğime, geceye gündüz, gündü-ze gece dirim... Yeri de el amma o-nu da söyleyim, yemeklerden en çok bulgur pilavından çıktıklu so-vanı, aylardan da Şubatı severim. Şubat bodur ay, maası iki gün er-ken alırız...

Her ne hal ise, az çok da okumam olduğı için bizim gomserin eski ga-zatalarını ara sıra okur, biseler ör-genirim... İşte Deniz Gezmiş ve ar-kadaşlarını da gazetalarından öğren-dim... Ulan bi gün oku, iki gün o-ku, üç gün oku, polis tumafilleri, paraynan tutulan tumafiller, yaka-lanmaz bir tırilü Deniz Gezmiş. De-dim gomserime:

— Gomserim ne haldir ki bu De-niz Gezmiş yakalanmaz?

— Garışma sen büyüklüğümüzün işine, dedi.

Ben de:

— Amma gomserim, böğüne bö-ğün ben de bu teşkilâtın bi ferdi-yem, çok bi dokunuyor bu iş bana, dedim.

İşte o gece oturdum, kâğıdı gale-mi elime alıp bi mektup döşendim bizim içişleri Bakanına... Başını şöyle yazdım:

«Çok mohderem begim» dedim. Şu aşşadaki tressin ne olduğunu anlarsanız, Deniz Gezmiş'i iki gün-de yakalarsınız... Kâğıdın aşşığı-sına da bir fare gapanı, içine de bi fare resmi çizdim... Gâvur ettim ellü gurusu, vredim mettubu posta-ya...

Aradan şöyle bi hafta ya geçdi, ya geçmedi, çağırıldı ki beni gomse-rim, gözleri çıkmak çıkmak, hem duduğı titrer, hem burnu:

— Ulan Gafur sen ne yaptın? dedi.

— Aman begim ne yapmışım? de-dim.

— Biliyon mu yediğin halı?

— Bilmiyom vallaha begim.

— Ulan senin işine son verildi...

— Amanın dimeyin begim, onse-kiz seneden sona bulgur pilavından da mı olduk?

— Oldun ki ne oldun... Nedir lan bu fare gapan resmi?

— Beyim o bilmece... Deniz Ge-zmiş'i yakalama bilmececi...

— Ulan sana mı düşmüş Deniz Gezmiş'i yakalamak? Haydi baka-lım, al eline resmi yazını da, soy resmî elbiseyi, bırak beylik dapan-oayı, aha gapi...

— Aman begim ben ettim siz et-meyin...

— Ulan ben heç bişe edemem, Ba-kanın yazısı var, bekçiler de mi bi-ze akıl örgedecekler diyerekden... İşine son verilmiş...

— Aldı beni titreme, bi titiriyom san-ki ısıtmaya dutulmuş gibi...

— Begim, dedim, acaba bunun bi çıkâr yolu yok mu, hani kitabına falan uydurma?

— Var... Gidersin Angara'ya, çıkar-sın sayın Bakana, ben ettim sen et-me dersin, belki affeder...

— Eh ne yaparsın, getdim eve, elde avuçta beş gurusu para yok ki du-tasın Angara'nın yolunu... Gaynana-nun bi ineği vardı onu sattık, para-yı cebe gathık, gendimizi Angara'ya dar attık... Sora sora Bağdat bulu-nurmuş dirler, biz de sora sora bi-zim yüce Bakanın oturduğu yeri ör-gendik... Oradakilere dedim:

— Bizim Bakani göreceğimi!

— Olmaz, dediler, yarın gel...

— Amma çok mühim, dedim.

— Deniz Gezmiş mi? dediler. De-dim:

— Hel...

Çıkardılar beni sayın yüce Baka-nının yanına... Orda Bakani görin-

ce bi daha korktum, ben zanneder-dim ki Bakanlar da bizim gibi in-sandır... Amma yok, bizimkisi as-a-na benziyordu. Bi oturmuş vardı ma-samın başında, görenler heybetinden titrer.

— De bakalım, dedi, Deniz Ge-zmiş hakkında ne diyecen?

— Beyim, dedim, bi cahillik et-dik işte, bakmayın gusurumuza.

— Kalkverdi ayağa:

— Yoğusam sen de Deniz Gezmiş talfesinden misin? dedi.

— Yok begim, dedim, ben fare ga-pan çizen adamım...

— Gaşlarını çatı, gözlerini çıkmak çıkmak açdı:

— Demek bana akıl vermeye ça-lışan gece bekçisi sensin?

— Yok begim, dedim, ben deelim artık, o Gafur getdi, başka Gafur geldi.

— Cık cık etti, başını gaşadı, burnu-nu gaşadı, ben de başladım bu sıra tene tene dökmeye... Bana:

— Bi daha boyundan böylük işlere garışma, dedi.

— Töbee, güççüklere de garışmam begim, dedim.

— Haydi git memleketine, ben ar-kandan yazısını yollarım...

— İki elini de öptüm, tam gapıdan çıkıyordum ki:

— Gel hele, gel, dedi. Söyle baka-lım şu fare gapanının ve içindeki

farenin hikmeti neymiş?

— Yok begim yok, heç bişe, de-dim...

Gızdı:

— Hadi hadi söyle, dedi.

— Beyim söylersem gene işime son vermez misiniz?

— Yoo, dedi...

— Begim, dedim, şincik şu fare gapanı...

— Evet...

— Siz bunun içindeki fareyi du-tabilir misiniz?

— Dutarım, dedi...

— Şincik gosgoca Bakana, dutup da, «Nah dutarsın» dinmez ki, onun için lâfı yumuşadıp öyle söylemek gerek:

— Begim, dedim, bin maşallah, Allah nazardan gorusun inşallah, ba-şınızdan eksik etmesin sizi, eliniz golunuz uzun her bişeyi yakalayabi-lirsiniz amma, bu fareyi yakalayamazsınız.

— Nideen? diye bağırdı.

— Yakalanmaz beyim...

— Nasıl yakalanmaz be?...

— Beyim vallaha gene gızıyonuz, eyisi mi, ben gedeyim efendim...

— Yoo yoo söyle, nasıl olur da ya-kalanmaz?...

— Begim bu fareyi yakalayabili-mek için, önce gapanın gapağını aç-manız gerekir...

— Heyeee beee, dedi ve hemen be-

— Bülent Ecevit istifa etti. —

ni oracıkda alınmdan öpdü... Basdı hemen zile; dedim ben:

— Tamam, bizim polislik rütbesi geliyor...

İçeriye giren adama:

— Bana Emniyet Genel Müdürlü-nü çağır, dedi...

— Accık sona geldi Emniyet Genel Müdürlü, uzattı onun önüne Baka-nım fare gapan resmini:

— De hele müdür bey, dedi, bu gapandaki fareyi yakalayabilin mi?

— Derhal beyim, dedi Emniyet Genel Müdürlü...

Vallaha ben dedim, şincik yüce Bakan:

— Nah yakalan, der amma, deme-di. Anca basdı gagahayı güldü...

Hani ya gosgoca Bakana ayıp olma-sın diyerekden ben de accık sırtıt-tım... Bi daha sordu:

— Yakalayabilin mi?

— Yakalarım, dedi gene müdür beg...

Yüce Bakan tekrar zile basdı, içe-riye girene:

— Bana, dedi, şube müdürlerini çağır hele...

— Sanki şube müdürleri sayın Baka-nı bekliyorlarmış gibi, hemencecik doluşular İçeriye:

— Buyrun begim, dediler.

— Sayın Bakan, onlara da uzattı bi-zim fare gapan resmini:

— Bu neee? dedi onlara.

Vallaha bildiler:

— Gapaaan, dediler.

— Ya bunun içindeki ne?

Vallaha onu da bildiler:

— Faree, dediler...

— Eyi bildiniz, gapandaki bu fa-reyi yakalayabilir misiniz, onu da deyin hele?

Hepisi birden gurulmuş mekine gibi:

— Hemmen begim yakalarız, dedi-ler...

Yüce Bakan, sevincinden nırdeyse oynayacak:

— Nah, dedi, nah yakalarsınız...

Hepsi sus pus oldular... Yüce Ba-kan gonusdu:

— Arkadaşlar yakalayamazsınız, dedi... Anca ve anca, bu fareyi şö-yle yakalayabilirsiniz, gapağını açın-caa...

Hepisinin birden ağızları ardına kadar açılıp:

— Essaaah beee! dediler... Heç dü-şünemedik.

Sayın Bakan tekrar gonusu:

— İşde arkadaşlar, Deniz Gezmiş'i bu benim bulduğum son ilmi meto-da göre yakalayacaksınız... Gapanın gapağını açacaksınız ve Deniz Ge-zmiş'in bu gapakdan çıkmasına ça-lışacaksınız. Sonası bunu bekçi Sa-lih bile yakalar...

Hepisi çil yavrusu gibi dağıldılar... Bakan bana:

— Sen şindi get otelin birine, ye-men içmen bize ait, gerekli olunca sana haber ederiz, dedi...

Neyse getdim ben otellime, daha o akşam çaldı tlefon. Dediler seni biri arıyo. «Ulan beni kim arar ki bu gurbet yerinde?» Açdım tlefonu, baktım bizim Bakan:

— Gapanın gapağını açdık, ne ya-pak? dedi...

— Begim, dedim, şindi gapak açıl-dıktan sona fareyi govalamak ge-rek.

— Heye be, vallaha doğru, dedi, tlefonu gapattı...

Bir gün sonra tekrar çaldı tlefon, dediler:

— Sensin...

— Buyrun, dedim...

— Govalıyork, ne yapak?

— Bırakın gendi haline, dedim, gendi gendine yakalanır.

— Ya yakalanmazsa?

— Yakalanır begim yakalanır...

İşte böyle, Deniz Gezmiş'in yaka-landıktan sona, Bakanın yanına çık-tığında, sayın Bakanın «Biz Deniz Gezmiş'i yepyeni bi metotla yakala-dık» dediği bu metot aslında benim metotumdur... Bakalım artık, ger-çi Bakanım bekçi Salih'i polis yaptı ya, beni de zannederim genel müdür falan yapar. Halen Angara'da bu iş için bekliyorum.»

YELPAZE

REFİK ERDURAN

SOBUKVE'NİN ÇİLESİ

BİLİN bakalım:

— Hürriyet nedir?

Türkiye'de yayınlanan bir gazetedir tabii.

Ama ayrıca, adına öz Türkçe'de özgürlük denilen bu kavramın tarifini yapabilir misiniz?

Göründüğünden güçtür bunu yapabilmek. Ne kadar güç olduğu, şu günlerde yine o konuda her kafadan bir ses çıktığı halde bir türlü «Özgürlük sınırları» ile ilgili görüş birliğine varamayışı mızdan belli.

Yeni çağların başlarındaki tarafî şöyle bir şeydi:

— Toplum içinde insanın özgürlüğü, başkalarına zarar vermemek şartıyla dilediği gibi davranabilmesidir.

Bu görüş yanlış değildi ama yeterli de değildi. Çünkü «insan»ı sanki çevresinin şartlarının dışında, havada bir varlık gibi ele alıyordu. Oysa «dilediği gibi davranabilmek» yalnız toplumda özgürlük bulunmasına değil, aynı zamanda insanın o özgürlüğü kullanacak para gücüne de sahip olmasına bağlıdır.

Açlıktan midesi kazınan, doğru dürüst gilyemediği için üzüyen, üç beş kuruşu doğrultma peşinde didimekten başka hiçbir şeyi gözü görmeyen bir insan düşünün. Bu kişiye diyorsunuz ki:

— Özgürsün! Yasaları çiğnemediğin sürece sana kimse dokunamaz. Oy verebilir, böylece toplumun kaderinin çizilmesine katılabilir, ayrıca dilerse park sralarının üstüne çıkıp nutuklar da verebilirsin!

Bu «özgürlük» o zavallının ne işine yarayacaktır? Kendi karnını düşünmekten toplum kaderiyle falan uğraşacak hali yoktur ki.

Kısacası, ekonomik özgürlük olmadan politik hürriyetin pek bir yararı dokunmayacağı anlaşıldı zamanla.

«Anlaşıldı» dediğim, dünyanın mutlu yerlerinde. Bizimki gibi ülkelerde bu basit gerçeğin anlaşılmasına çalışılmakta hâlâ. Demokrasî saydığımız düzenleri gerçekleştirme yolunda yıllar yılı yürüdükten sonra akramıza baktığımızda bir arpa boyu gitmiş olduğunuzu görmemiz, hoyuna dairler çizerek vakit kaybetmemiz hep o yüzden.

Şimdi yine bir yol ağzında yeni bir yön aramaktayız. Eğer köylümüz, işçimize, okuma fırsatı bulamamış ahalimize «önemli» konularda politik özgürlük sağlamaya çalışmakla yetinir, günlük yaşantılarıyla ilgili «önemsiz» ama kendileri için can alacak noktalarda söz sahibi olmaları gereğini unutursak demokrasî adlı bir kör kuyunun çevresinde dönen bir bostan beygiri gibi boşuna bir tur daha atmış oluruz.

Hani ailede kimin sözünün geçtiği sorusuna evin erkeği efelererek şöyle cevap vermiş:

— Dünya politikası gibi esaslı meselelerde ben konuşurum. Nereye kaç para harcancacağı gibi ıvır zıvır işlere de hanım karışır.

Bizim ahalimizin de genellikle durumu bu işte. Genel konular

da politik özgürlükten bol bol yararlınsa da günlük yaşantısının çizgisini hep başkaları çiziyor.

Bir tersliğe akıl erdirmenin en iyi yolu onun en kaba örneğine bakmaktır. «Alıştırma alıştırma özgürlük verme» iddiasıyla insanları günden güne köleleştirme nımarasının dünyadaki baş uygulayıcısı Güney Afrika denilen berbat ülke. Geçen hafta orada bakın ne oldu.

Akl almaz başkılar altında inin inin inleyen Güney Afrika zencilerinin Sobukve adında bir önderleri var. Bu adam hiçbir suç işlemediği halde 1960 yılında zindana atıldı, dünyanın dört tarafından yağan protestolar sayesinde 1963 sonuna doğru sözüm ona koyuverildi.

«Sözüm ona» diyorum; çünkü hükümet o gün bugün adameğazın hayatını karartmak için öyle şeytanca eziyetler düzenlemekte ki, zindandan çıkmış olup olmadığını anlayamadı fukara.

Ona yardımcı çalışan dünya aydınları da boş durmadılar. Onların yedi yıldan beri süren çabaları nihayet geçen hafta meyva verdi: birçok batılı devletin sürekli başkılarında Güney Afrika hükümeti bir açıklama yaparak Sobukve'nin yurt dışına gitmesine izin çıktığını müjdeledi dünyaya.

Kara liderin bütün ülkelerdeki dostları bayram ettiler. Gelelim sevinçleri kısa sürdü. Çünkü Sobukve pasaport aldığı halde Güney Afrika'dan ayrılmıyor du.

Neden, biliyor musunuz?

Hükümet yurt dışına çıkmasına izin vermişti ama Sobukve'nin yaşadığı küçük şehrin belediye başkanı onun o kasabadan dışarıya adım atmasına razı değildi de ondan!

Sebebi?

Kasabanın çevresi hep «zencilerin girmesi yasak» topraklardı. Deniz kenarında bulunmadığı için limanı olmayan kasabanın hava alanı da yoktu. Sobukve bir limana yahut hava alanına gitmek üzere çevredeki topraklara giremiyor, dolayısıyla ülkeden çıkamıyordu!

Protestoları sürdüren dünya aydınlarına Güney Afrika hükümetinin cevabı:

— Efendim, biz gerekli izni verdik. Ama o vatandaşımızın bulunduğu şehrin belediye meclisi yurt içinde dolaşmasını imkânsız kılıyor. Ne yapalım yani, Belediye Başkanının işlerine karışarak kendimiz kanun dışına mı çıkalım?

Evet, «özgürlük» içiçe bir sürü demir halkanın kırılmasıyla kavuşulan bir nimet. Bütün halkaları kırsanız, yalnız en içteki en küçüğünü bırakmaz, yine zincir var demektir.

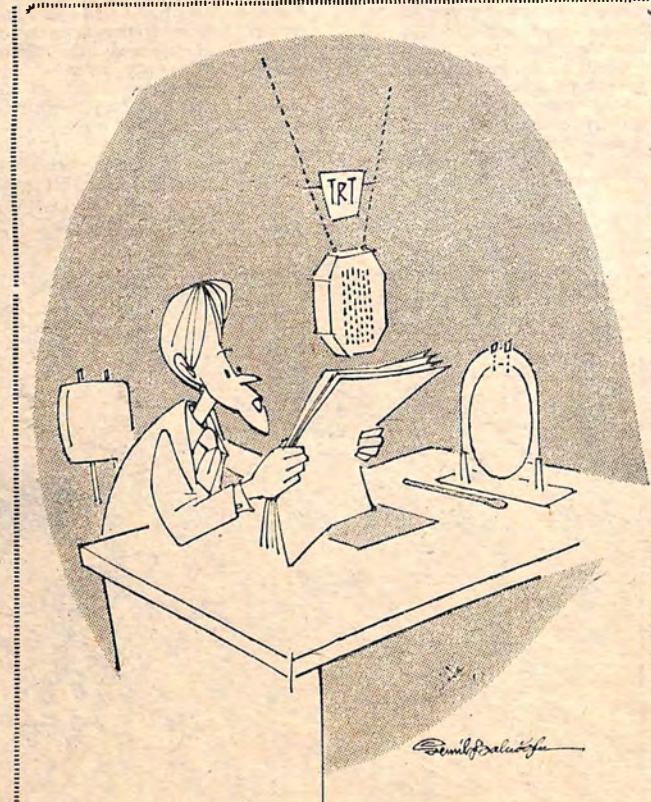
Şu basit gerçeği bu sefer de unutursak ileride ayaklarımızın kol kadar zincirlere dolaşmasına şaşmamalıyız.

Refik ERDURAN

— Eeevit, «İnönü ile görüş ayrılığına düştüğünden Genel Sekreterlikten istifa ettim» dedi. —

Yazısız

— Başbakan Süleyman Demirel... Affedersiniz, Başbakan Nihat Erim!..

Böyle bir günde...

— Kim dediniz, kim?...
Tahsildar emeklisi Hasan beyin a-
partmanın girişinden bağırarak du-
yurduğu üzücü habere, daire kapı-
sına yüklenen ve alleli meydana ge-
tiren bız yedi kişi, yedi ağız olarak,
feryadı andıran bir sesle cevap ver-
dik:

— Ayşe abla, ha!... Osman'ın ane-
si... Hem de ağır hasta!

Şaşkınlığın verdiği kısa bir ses-
sizlikten sonra yeniden sorduk:

— Nesli varmış?

Onun bizi duyduğu, dinlediği yok,
ha bre kendi konuşuyordu:

— Hısımlı akrabası başında bekli-
yor. Üç gündür çocuk bız de
oraya taşınıp duruyoruz!

Yedimiz birden bütün gücümüzle
seslendik:

— Nesli varmış, nesli?...
Ellini kulağına götürdü:

— Babaları akşamları geliyor.
Gündüz nöbet tutan annesiyle, teyze-
si...

Hay Allah! Bız anlaşmayı başara-
na kadar kadıncağız belki de öle-
cek!

— Eşe dosta duyurdunuz mu bā-
rı?

Cevap olarak:

— Yoo, değil bir dakika, bir sani-
ye bile bekleyemem! diyen Hasan
bey gözden kaybolurken mantosunu
giymeye başlayan annem:

— Duyurulmuştur oğlum, duyurul-
muştur, dedi. Şayet duymayan var-
sa, onlar da sizin şu konuşmanız
sırasında Aysanımın hastalığından
haberdar olmuştur. Hadi hemen gi-
delim bāri.

— Pekli, çocuklar?... diyecek ol-
dum.

— A aa, dedi eşim. Elbette gide-
cekler ayoll! Ayşe teyzelerinin az iyi-
liğini görmediler...

— Yahu hasta...

Ceketi elime tutuşturarak arka-
mızdan çekti daire kapısını:

— İyiyken herkes herkesi arar.
Marifet, hastalığında yalnız bırakıl-
mamalı insan.

Yerden göğe haklıydı kadın. Böy-
le bir günde düşman baskınından

kaçırır gibi kıyı bucak çocukları
gizlemek yakışık alır mıydı?

Basamakları uçarcasına inerken
ikinci katta oturan komşuyla tam-
pon tampona geldik. Ezilmemek
için, elinden tuttuğu çocuğuyla bir-
likte hızını bizim hızımıza göre a-
yarlarken:

— İnanın beynimden vurulmuşa
döndüm, dedi.

Herkesle hır gür çıkardığı için
başta Ayşe abla olmak üzere mahal-
lede kimsenin konuşmadığı bu a-
damla konuşmamak vardı ya, az öñ-
ceki kazayı kasıt saymasın diye:

— Affedersiniz, dedim, isteyerek
yapmadım.

— Neyi?...
— Sizin dalrenin önünde çarpış-
tıktı ya?...
— Eee?...
— İnanın kazayla oldu.

— Ben ne diyorum, sen nelerden
bahsediyorsun!

— Siz ne diyordunuz?

— Aysanımın hastalığını duyunca
beynimden vurulmuşa döndüm di-
yorum.

— Haa... Evet. Duydunuz demek?

— Aysanım hasta olur da duyul-
maz mı?

— Allah bilir, şimdi siz de oraya
gidiyorsunuzdur. Oysa, çocuk kavga-
sı yüzünden birbirinize dargın ol-
duğunuzdu sanıyordum.

— Evet, aramızda kılıçlık bir tatsız
olay geçmişti ama... Böyle bir gün-
de, ufak tefek kırılganlıkları unutmak
gerek.

Aferin valla adama!

Zemin kattaki kırıciyla, dördüncü
kattaki komşuları da önümüzde kata-
rak, cümbür cemaat döktüldük soza-
ga! Bir kaç dakika sonra konserve
kutusuna bastırılan sardalyalardan
farksız, doldurulmuş hastanın
odasına! Hani pencerenin önünde
ziyaretçi kellelerinin arasında bir
yataklık dikkörtgen boşluk da ol-
masa, hastayla sağlamlı birbirine
karıştırarak insan!

Hele:

— Hoşgeldiniz, diye bizleri karşı-
layıp hatırlarımızı soran bir deri,

bir kemik kalmış kadını, eşim: «Ay-
şe ablanın annesi!..» diye tanıtın-
ca, hastadan ümidimi kestim! Zira
Ayşe ablanın yetmişbeş kiloluk an-
nesi bu hale geldikten sonra, kim-
bilir kendi ne hale gelmiştir!

Sonra eşim, bana elini uzatan el-
biseli bir iskeleti işaret etti:

— Tanımadın mı ayol?... Bak,
beyefendi hatırıni soruyor.

Kulağına fısıldadım:

— Kim?...
— E, peş vallahi! Ayşe ablanın eş
Kenan beyi nasıl tanımazsın?

Bu da doksan kiloluk Kenan bey-
di demek!

— Gerçekten çok üzüldük, diyerek
kavradım iskeletin elini. Nesli var-
mış?

— Henüz biz de anlayamadık, de-
di adam. Bir uğursuzluktur çörek-
lendi üstümlüzel! Yirmi gün kadar
önce bizim büyük kızın gribe yaka-
lanmasıyla başladı aksilikler.. Tam
bir hafta gece demedi, gündüz de-
medi, şöyle beş dakikacık gözlerini
yummadan çocuğun başında bekledi!
Sadece hastayı beklese gene iyi. Ko-
ca ev onun eline bakıyor.

— Vah vah! diyerek gözlerinde bi-
riken yaşları sildi eşim. Genellikle
erkekler «Aman canım, bir ev işi
değil mi?» diye dudak büküp geçer-
ler ama, onun ne dert olduğunu an-
cak kadınlar bilir.

— Yalnız ev işi olsa gene iyi, diye
söze karıştı Ayşe ablanın ayakta yel-
paze gibi sallanan annesi. Çocukları
okula hazırlamak var. Dersleriyle il-
gilenmek var. Sonra sağolsun çocu-
ğun hastalığını duyan geldi, duyan
geldi, koca evde adım atacak yer
kalmadı! E, gelenlerle ilgilenmek ister,
hallerini hatırlarını sormak ister,
sorularını cevaplamak ister, çay
kahve ikram etmek ister. Kızcağız
bir kaç gün içinde mumyaya dön-
dü! Gelenlere «Gelmeyin» deseniz,
ahırlar. «Bizim için işinizi rahatı-
nız bozmayın» deseniz, gücenirler.

Üç gündür hasta evinden çıkma-
yan emekli Hasan beyin hanımı:

— A, vallahi öyle deseydin güce-
nirdim, diyerek söze karıştı. Böyle

bir günde rahat, huzur düşünülür
mü ayol? İsmiş... İş gücü kimin gö-
zü görür!

Bizim dördüncü katta oturan
komşu:

— Gerçekten öyle, diyerek balık-
lama daldı lafa. Şu manzaraya ba-
kın... Sevinçten insanın gözleri ya-
şarıyor! En az elli kişi bir odaya
sığmış, hastanın hatırıni sormak
için sıra bekliyor!

Bizimkinin başlattığı konuşmayı,
gerilerden başka biri tamamladı:

— Efendim, millet olarak en ölü-
yüklü hasletimiz de budur işte! Nor-
mal zamanlarda belki birbirimizi
yeriz... Fakat bir felâket anında bi-
tün kırılganlıkları unutup hemen bir
araya geliriz!

— Sağolun, diye mırıldandı kadın-
cağız. Hani diyeceğim, bu zahmetini-
ze göre çocuğun hastalığı önemli
olsa bāri...

Ben ağzımı açtım, söylemek iste-
diklerimi daha başka biri söyledi:

— Aman efendim, adı üstünde:
Hastalık! Önemli, önemsiz diye sı-
nıflandırmak olur mu?

— Eee, dedim, sonra?...
— Sonra yorgunluktan kurtarmak
için küçüğü hastaneye yatırdık ama
bu sefer Ayşe yatağa düştü! Şimdi
de onunla uğraşıyoruz.

Annem gözlerini silerek sordu:

— Nasıl, biraz düzelmeye var mı?

Kadın sarsıla sarsıla ağlamaya
başladı:

— Düzelmesine düzelecek ama...
Kızcağızla hiç meşgul olamıyoruz
ki... Allah eksikliklerini gösterme-
sin, oluk oluk insan akıyor! Oysa
ne gereği var?

— O nasıl söz ayol, diye kadını
teselli etti annem. Gelen de sağol-
sun, gelmeyen de... Kimse kimseyi
ille gel diye zorlamıyor...

Burnunu çeke çeke ağlayan eşim:

— Hassasiyet dendi mi, allece
bunların üstüne yoktur, diye söylen-
di. Ziyarete gelenlerin kendileri
için rahatsız olduklarını düşünmek-
ten bak ne hale ge'mişler!

— Siz biraz metin olun bāri, di-
yerek hastanın annesinin sırtını sı-
vazladı ikinci kattaki komşu. Her
ziyaretçi için gözyaşı dökersen,
gençliğimin hayrını görmeyeyim ki
bir daha gelmem! İşten gücün kal-
dıysak achiaktan ölmedik ya!

İster istemez benim gözlerim de
yaşarmıştı:

— Ayşe ablanın uğruna dünyanın
bütün işleri feda olsun! diye hiç-
kırıldım. Onun bizlere az mı emeği
geçti! Değil öyle kapıdan uğrayıp
gitmek, gerekirse ömrümün sonuna
kadar başucunda nöbet tutarım!

Ne yapıyor şimdi, uyuyor mu?...
— Nasıl uyusun beyim? dedi ko-
cası. Her gelen bir şey soruyor.

— Sorar sorar, dedi annem. Ne
yapsın, maşallah çok hatırlıdır
evlâdım. Kimle karşılaşırsa hal ha-
tır sormadan geçmez.

— Fakat şimdi gelenler soruyor.

— E onu da hoş göreceksiniz ar-
tık. Çevreye kendini öylesine sevdirdi
ki... Dur, şuradan bir de ben o-
kayım.

Önümüzdeki insan duvarının o-
muzları arasından uzandık yatağa.
Ayşe abla yarı baygın!...

— Daldı, dedi biri.

— Ayşecim, diye annem yüzünü
okşadı.

Gözlerini birazcık aralar gibi ol-
du,

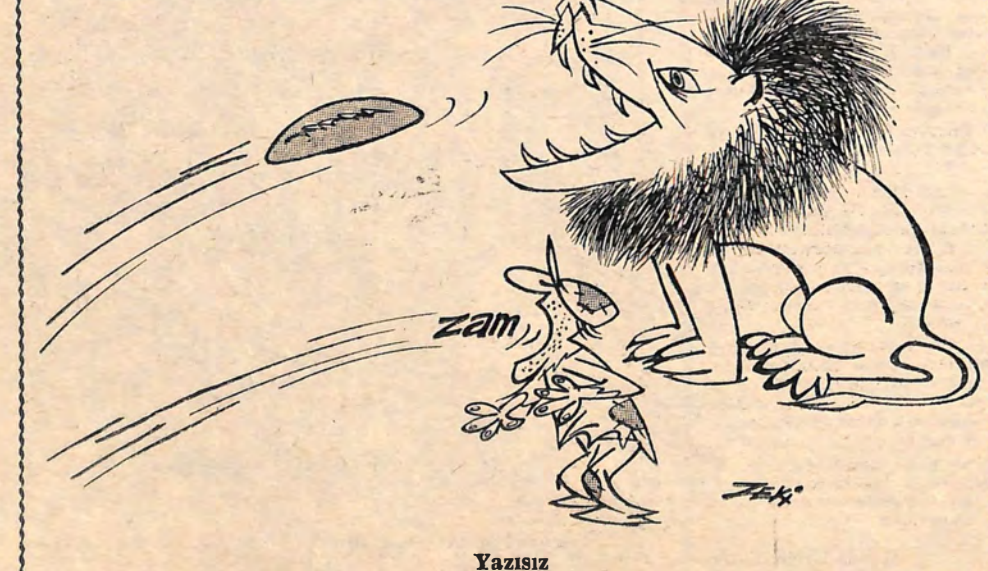
— Hadi söyle bakilim teyzeciğine,
neren ağlıyor yavrum?

Dudaklarından anlaşılmayan bir
fısıltı yayıldı.

— Anlamadım?...
— Halsiz düştü, diye mırılandı
biri. Gelenin gidenin sorusuna ce-
vap vermektan halsiz düştü.

— Konuşturmayalım öyleyse, din-
lensin, diyen eşim sordu: Doktora
göründün mü, ne dedi?...
— Yahu kadıncağız kendinde de-
ğil ki doktorun dediğini bilsin, di-
ye çıktım. Zavallıda konuşacak
hal kalmamış! Bırakın uysun, bi-
raz kendine gelsin, yormadan, öyle

Ekmeğe zam yapıldı. — Gazeteler —

fazla şeyler sormadan konuşursunuz.

Eğildim yatağa:

— Canının istediği bir şey var mı Ayşe abla?

«Hayır» anlamına kaşlarını kaldırdı.

— İlaç verdi mi doktor?

Duyamadı.

— Ayyy, o böyle uyudukça içime fenalıklar geliyor! diyerek bir hüşimla yatağa sokuldu emekli Hasan beyin üç gündür hasta evine misafir olan eşi. Hadi uyan artık Ayşe...

Ayşe abla zoraki araladı gözlerini. Hepimizin yüzü aydınlanıverdi. O an «Benim yerime biriniz ölü» dese, mahallece öldürdük! Zira büyük küçük hepimizin sevgilisidir Ayşe abla.

Onun gözlerini aralamasıyla yetmişlik Niyazi amca bile kendini tutamadı da sevinçten ağladı!

Bütçem pek dar olduğu halde, mutluluktan ne yapacağımı şaşırmıştım. Hıçkırıklarını gizlemeye çalışarak sordum:

— Canın bir şey istiyor mu Ayşe abla?

Yine kaşlarını kaldırdı.

— Bir yerin ağrıyor mu?

Ayşe ablanın sesi yerine, annesinin çığlığı duyuldu:

— Yetişin içime fenalıklar geliyor!

Sonra şırrak diye düştü yere! Haydi vicdanın elverirse ziyareti bitirip evine dön bakalım! Tam kadro Ayşe ablayı bırakıp, annesinin başına üşüştük. Kadınlardan kimi kolonya koklattı, kimi şakaklarını ovmaya başladı.

— Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Kadında ses yok!

— Bir yeriniz ağrıyor mu?

Gene ses yok!

Neyse, komşulardan birinin aklına gelmiş de, hastaneye telefon etmiş. Gönderilen ambulansa her iki hastayı bindirip yolladık. Böyle bir günde iyi bir komşunun tutumu ne olmalıdır? Geride kalanların bakımını üstüne almalıdır değil mi? Komşularla kafa kafaya verip bakım konusunu aramızda bir karara bağladık ama, Kenan beyi kodunsa bul! Sanki yer yarıldı, içine girdi adam!

Ama böyle bir günde «Aman canım, bana ne?» deyip peşini bırakabilir mi insan?

Bırakmadık. Aradık taradık, kış aylarında olmamıza rağmen elleri cebinde, Gülhane Parkında mecnun gibi dolaşırken kendisine rastladık.

— Yahu nerelerdesin? diyerek he-nien sokulduk yanına.

— Dolaşıyorum, dedi.

— Bayağı süzülmuşün, hasta mısın?

Cevabı kısa oldu:

Yazısız

— Yok.
— Nasıl yok, dedik, şu rengine baksana...

— Hasta değilim.

— Hastasın!

— Değilim!

A-a, göz göre göre yalan söylüyor!

İfade değiştirdi birden:

— Evet hastayım, n'olacaktıymış?

— E, dedik, neden gizliyorsun?

Bizim halim selim bildiğimiz Kenan bey yerden koca bir taş kapıp da:

— Kızın hastalığını bir duyurduk, kariyü, kayınvalideyi hastanelik ettiniz. Şimdi beni hasta yapıp, geçmiş olsun ziyaretine gelerek öteki dünyaya mı göndereceksiniz ulan! diye bağırarak peşimize düşmesin mi!

Böyle durumlarda insan hakarete de uğrasa, karşısındaki hastaysa kırlanıyor. Birimiz darılmadık. Ama aklımız fikrimiz hep onda. Evinde bir yakalayabilsek üstüne kilidi vurup iyileştirenceye kadar başından ayrılmayacağız ama, herifin evine bile uğradığı yok ki!...

Vedat SAYGEL

Memur eskisi

Memur ilk yıllarında,
Koşu atına benzer,
Evrakların altında,
Yine dörtümla gider...

Çalışmanın sonunda,
«Aferin» var, «Terfi» var,
Mutluluğa inanır,
Hayâl içinde gezer...

İlk on yılın gidişi,
Mesleğini sevişi,
Tanışıp evlenişi,
İçinde çabuk geçer...

Onbeş olunca yıllar,
Masraflıdır çocuklar,
Bir de yuva sayıklar,
Zevkine göre seçer...

Biraz belı bükülür,
Biraz kamburu çıkar,
Evrak'a şaşı bakar,
«Bu işin süksesiz» der...

Yirmibesi aşınca,
Çifte gözlük takınca,

Gerçek anlaşılnca,
Dünyasından vazgeçer...

Son ümit Emeklilik,
Çep delik - cepken delik,
Başlar bir aritmetik,
Otuz yıl böyle geçer...

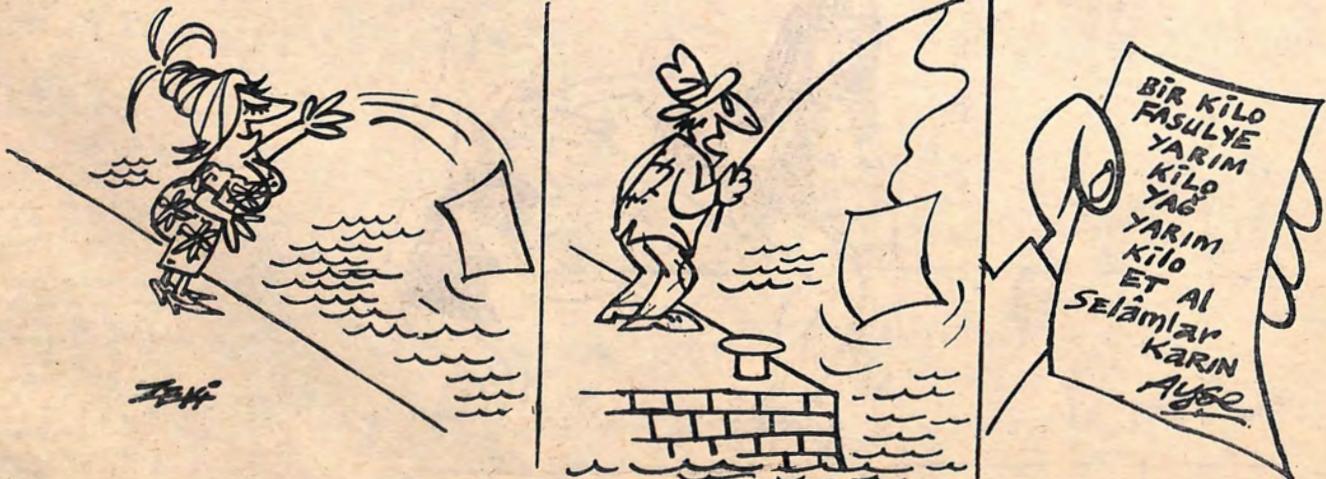
Hep katıksız yemişti,
«Ev alırsız» demişti,
Ama kıymet değişti,
Payına kümes düşer...

Alacaklı uyumaz,
Hesap kitaba uymaz,
Göl yine maya tutmaz,
Bir hastalık nükseder...

Artık bir emeklidir,
Yeni doğmuş gibidir,
Sudan çıkmış gibidir,
Bir zaman şaşkın gezer...

İş biter, hayâl bítmez,
Bir dal'a eli yetmez,
İmza da artık geçmez,
Kahvede düşes geçer...

Fikret YILMAZ

Memurlar işten sonra, Köprü'de balık tutarak evlerinin nafakasını çıkarıyorlar. — Gazeteler —

Seks Mizahı

KASABADA bir tek hamam var. Yıllardır haftanın hayırlı cuma günlerinde hamam sırası kadınların olsun denmiş, öyle de olmuş. İşte, böyle bir cuma günü, kasaba hamamında bugüne dek duyulmayan bir olay geçti ve «Hamam Tarihi'ne» yazıldı.

Bu günler tatlı bir telâş vardır kasabada. Bir gün önceden kadınlar hazırlığa başlar. Mevsime göre, hamamın göbek taşında yenmek üzere yiyecekler ayrılır. Özel peştamallar ütilenir, çeşit çeşit kokular sürlülür ve sabahın erkeninden hamam yolu tutulur...

Hamamın işletmesini bir karı koca yapıyordu. Cuma günleri, görevi hamamcının karısı alıyordu ve kendi kurduğu natır tayfası ile işleri bir güzel yürütüyordu.

O hafta, buram buram ıhlamur kokan bir bahar başlamıştı kasabada. Alışıldığı üzere de, sabahın ilk saatlerinde iyi yer kapmak için gelenler çoğunlukta idi. Hamamcının karısı, kasanın başında, mahmurluk şekerlemesi yaparken çayını unutmuş, hafiften horlamaya geçmişti ki, natırlardan biri telâşla yanına geldi:

«— Hanım... Hanım. Koca bir otomobil hamamın önüne yanaştı. İçindekiler habire kapıya bakıyor...»

«— Koş, seğırt kız. Hamam açık de, gelin de hadi...»

Natır, takunyalarını saklata saklata kapıya gitti. Otomobillerin cenebi olacaktı. Eliyle, «gelin, girin» anlamı işaretler yapıyor, bir yandan da istemiyerek konuşuyordu:

«— Hamam, hamam... Yıkının...» Otomobillerin dışarıya çıktılar. İkisi de uzun saçlı, kibar yüzü, biri güzel, biri çirkin iki turist bayan gülererek açılan kapıdan hamama girdiler. Hamamcının karısı uykuyu iyice dağıtmış, toparlanmıştı. Ayağa kalkıp, buyur etti:

«— Girin ayol, hoşgeldiniz. Suyumuz çok iyidir, göreceksiniz. İçeri de pek temizdir. Şöyle, şu tarafta soyunun...»

İki yabancı, yine tebessümle karşılık verip, kendileri için ayrılan odaya yürüdüler. Yardımcı kadın, peşlerinden koşup öne geçti. Hamamcının karısı da son talimatları yetiştiriyordu:

«— Takunyaları değiştir, terlik ver. Şu sakız koku dolabın havlularını çıkar. Sabun iyisi olsun, çaylarına limon kes, sor bakalım kese istiyorlar mı?...»

On dakika sonra havlularına sa-

rınmış iki turist bayan, güle oynaya önlerinden giden rehberle uyup, hamamın içine geçtiler...

Hamamda yıkanan kasabalı kadınlar, haberi çoktan duymuş, merakla iki yabancı gelmelerini bekliyorlardı. İçeriye girdiklerini görünce de tasların sesi kesildi, sabunlu yüzler yıkandı ve gözler dikildi üzerlerine. O sırada, rehberlik eden yardımcı kadın, vücutlarını örten havluları sırtlarından çekti, topladı. Ak-

açıldı. Hamamcının karısı, bir şey hatırlamıştı:

«— Koşun...» dedi. «İçerde lisenin İngilizce hocası var. Bi zahmet geliversin hocanın. Şaşıp kaldık deylin...»

İki dakika sonra, koştura koştura İngilizce öğretmeni olan bayanı getirdiler.

«— Aman hocanın, eline düştük. Aç şunların dilini, neyin nesidir bunlar böyle?»

sılık bu ya, turist bayanlardan biri dolgun göğüs, beyaz bir ten ve kıvrak bir yürüyüşle ortama uydugu halde, diğerinde ne göğüs, ne beyazlık, ne de kadına benzer bir alâmet vardı. Hani uzun saç da olmasa... Derken, hamamın içinde bir fısıltı dalgalandı:

«— Şu uzun burunluya bak komşu. Neye benziyor bu?»

«— Aaa, böylesini de hiç görmemiştin...»

«— Erkek gibi kadın diye, bunlara mı derler acep?»

«— Kız yürüyüşü de bir acayip...»

«— Ellerine baksana...»

«— Göğsündeki karartı ne?»

«— Ayakları da şey gibi...»

«— Kız, erkek bu...»

«— Erkek girmiş hamama...»

«— Erkek vaaarl...»

İki turistin gevşeyen memnuniyeti, çevreye tebessüm saçan kibarlıkları önce sorulu bir merakla, daha sonra da korku ve paniğe dönmüştü. Çünkü, daha ne yapacaklarını anlamadan takunyayı kaptan, taşı kaptan yerlerinden fırlayıp, üzerlerine hücumu geçmişti. İki turist, ellerini kaldırıp korunulmuş derken de ayakları kaydı, yere yıkıldılar. Tabii, hamamda kim varsa üzerlerine çıkıp, elindeki silâhın hakkını verdi. Hamamcının karısı, ekibi ile yetişip de kendilerini kurtardığından zorlukla nefes alıyorlardı. Hemen ilk tedavi için odalarına alındılar, kolonyalardan sonra, çay verilip gözleri

«— Durumları nasıl, yaraları ağır mı?» dedi öğretmen.

«— İyileştiler...» dedi, hamamcının karısı. «Uuu, o kadar dayığı ben yeseydim üç gün yirmden kalkmazdım vallahi...»

«— Bunların da pek kalkmış hali yok ya...»

«— Gâvur değil mi, bi şey olamaz mı?»

«— Açılın şöyle, dayaktan ölmeleri ama, havasızlıktan ölecekler zavallılar...»

Daha az dayakla kurtulup, yerinde oturabilen, iri göğüslü genç kıza elini uzattı İngilizce öğretmeni. Başladılar çata çat İngilizce konuşmaya. Dışarda ise, hâlâ bulundukları odanın kapısına takunya fırlatılanlar, çin çin öten seslerle çağırışlar da vardı. Anlaşılmış olacaktı ki, hocanın bekleyenlere:

«— Bunlar iki İngiliz turisti imiş, yurdumuzu gezip görmek istiyorlar...» dedi.

«— Ne olurlarsa olsunlar ayol. Şu şu, hocanın. Göğüsleri düz, bacakları çarpık olani. Ne diye girmiş karılar hamamına?»

«— Anlatacağım bir dakika. Bu şüphelendik, hepimizin erkek sandığı erkek değilmiş...»

«— Yalan. Erkek olduğuna kalbini basarım...»

«— Elin gâvuru işte hocanın. Nesini koruyon bunların? Erkekse erkek, aldı ağzının ölçüsünü...»

«— Artık hepimizin de gözü kör değil ya canım...»

«— Şu ha, erkek değilmiş...»

«— Hocanın da ettiğine bak...»

«— Kolayı var kız. Siyirin peştamalı...»

«— Öyle ya, hanya mı, konya mı bakalım...»

«— Çek kız çek, ne korkuyon?...»

«— Kim, ben mi korkacakmışın? Çektim işte...»

Hocanın «yapmayın, etmeyin» dediği duyulmadı bile. Şüpheli turistin peştamalı sıyrılınca da, ağzı bir karış açıldı:

«— Erkek değil...»

«— Pek kadın gibi de değil...»

«— Kadın gibi kadın amma...»

Kapı aralığına kulak dayamış tuze kuvvetler de içeriye dalınca İngilizce öğretmeni hemen turistin izlerini örttü ve bir yandan da sağa sola çıkışmaya başladı:

«— Ayıp denen bir şey var ayol. Çıkin dışarı. Erkek olmadığın anlamı ya, çekilin işte artık...»

«— Anladık ya, hocanın. Bu rasıl kadın onu anlayamadık...»

«— Bir de biz görelim hocanın, hemen anlarız vallahi...»

«— Yapmayın n'olur. Haydi boşaltın surayı da dışarda durumu a-çıklayayım size. Tamam, anlatacağım diyorum komşular...»

Oda boşaldı, kapı önünde hocanın konuşması bekleniyordu:

«— Susun, kesin şamata...»

«— De hocanın. Hasta olacağız böyle...»

«— Bu kadıncığ...» dedi hocanın. «Erkek olarak dünyaya gelmiş...»

«— Uuu, aslı gene erkek mi çıktı kız?...»

«— Ama, kendisi erkek olmadığını anlamış, doktora çıkmış. Doktor da hakhsın demiş ve kendisini ameliyat etmiş...»

«— Tamam, sonradan kadın böyle olur işte. Görmeyen görsün komşular!...»

«— Şimdi, biz buna erkek mi, yoksa kadın mı diyelim?»

«— Erkekliği mi kalmış ayol. Kadın, doğrusu bu...»

«Neden kadın, neden erkek» çekişmesi devam ededursun, hamamcının karısı, hocanın sağ yanına bir sandalye çekip üzerine çıktı ve ellerini havalandırıp kalabalığa döndü:

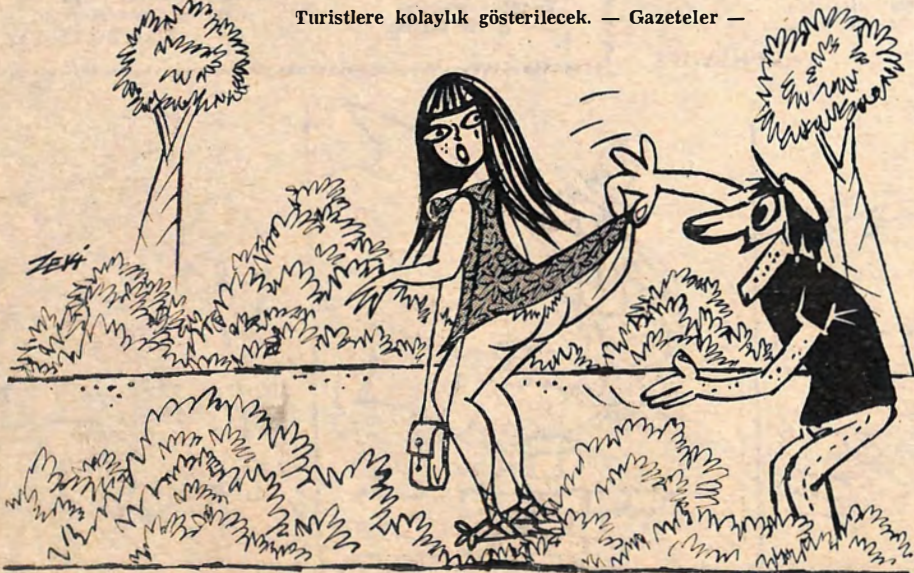
«— Kıymetli müşterilerim, hele bi dakika beni dinleyin!...» diye, başladı. «Şehrimize iki yabancı turist geldi ve de hamamına şeref verdiler. Amma, biz ne ettik onlara. Güzelce bir benzettik. Böyle hoşgeldin demek, dünyanın hiçbir yerinde yoktur komşular. Şimdi, bunlar kendi memleketlerine dönünce ne diyecekler? Aman, siz siz olun ne oraya gidin, ne de hamamlarına girin. Yoksa, böyle böyle bir iş gelir başınıza. Bir şehirde en mühim şey hamamdır komşular. Hamama turist gelmeyince bundan hem memleket, hem de hamamlar zarar eder. Gördünüz ya, ben kendim için değil de, memleketim için fedakarlık etmeliyim. Ne yapacağım değil mi? Nerde o Halime? Gelin kız, şunları incitmeden kaldıralım da götürüp göbek taşına koyalım. Önce bir güzel terlesinler, sonra da bir güzel yıcarsınız...»

Teklif «sükûtle» onaylandı. Natır Halime ve yanında üç kişi daha ileri atıldılar. İçerde, idam fermanlarını bekleyen iki turist, bir anda neye uğradıklarını şaşırdılar, havalandıkları gibi, kendilerini göbek taşında buldular.

İngilizce öğretmeni, verilen kararı ve durumu kendilerine açıkladı. Baktılar ki buram buram ter boşalıyor ikisinden de. Biraz sonra herkes yine kendi uğraşına başladı ve hamamda yine nâlnlar saklamaya, taslar çatlamaya koyuldu.

Olayın dedikodusu ise, kasabada günlerce çalkandı durdu. Hele, kahvehanelerde: «Bir de açmışlar ki ha, ne erkeğe benzer, ne kadına...» diye, biri konuşmasın. Başlıyorlardı gülmeye...

Turistlere kolaylık gösterilecek. — Gazeteler —

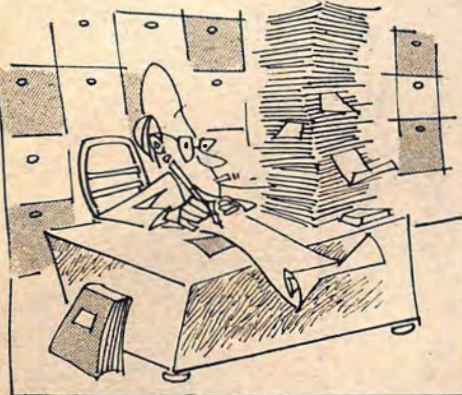

— Eteğini böyle kaldırı, şu karşığı çalının arkasına oturuver!..

Her hafta bir olay

SEMH BALCIOĞLU

RÜSTEM BEY OTUZ YILLIK MEMURDUR.

DÜN GİTTİĞİ DAİRE DOKTORU SIKI BİR MUAYENEDEN SONRA ONA: "SİNİRLENMİYECEKSİN RÜSTEM BEY..." DEMİŞTİ.

RÜSTEM BEY'DE BU SABAH EVDEN DOKTOR TAVSİYESİNE UYARAK ÇIKTI TABİİ...

BAKKAL, KASAP VE MANAVIN ÖNÜNDEN GEÇERKEN ETİKETLERE ŞÖÖÖYLE BİR GÖZÜ TAKILINCA, RÜSTEM BEY MIRILDANDI HEMEN.

HADİ LILAN MORUK, YÜRÜŞENE...

KARŞI KALDIRIMA YAYA GEÇİDİNDEN HIZLI HIZLI GEÇİVERDİ. VE DAİREYE GİTMEK İÇİN YOLUNA DEVAM ETTİ...

KAYNANASINI KESİP, KARISINI SÖTE YAPAN ADAMI YAZIYOR...

AĞIROL YAĞLI BOYAAA...

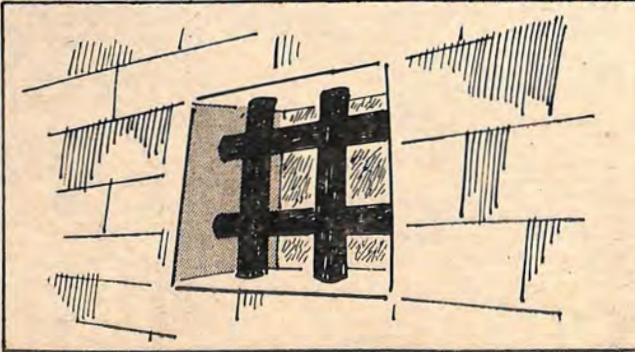

SİNİRLENME RÜSTEM

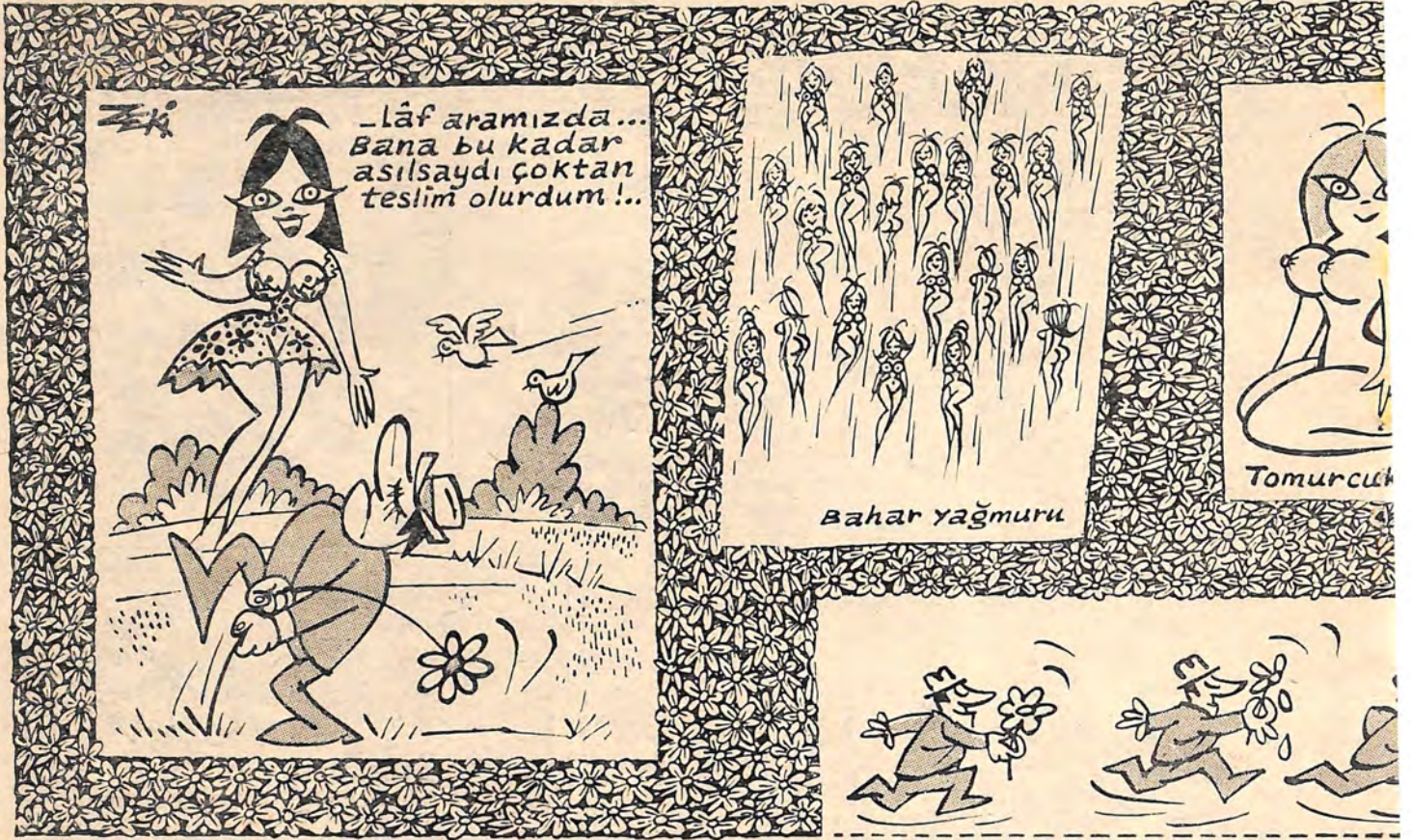

VE RÜSTEM BEY, DOKUZA BEŞ KALA SİNİRLENMEDEN DAİRENİN MERDİVENLERİNİ ÇIKARAK ODASINA GİTTİ...

MESAI SAATİ BAĞLAYINCA BİR İŞ SAHİBİ ODASINA GELEKEREK RÜSTEM BEYE BİR ZARF DOLUSU PARAYI RÜŞVET OLARAK TEKLİF ETTİ.

YAAA..BÖYLE İŞTE SEVGİLİ OKURLAR...İNMA YACAKSINIZ AMA, RÜSTEM BEY BİR YILDIR HİÇ SİNİRLENMİYOR. ÇÜNKİ BİRAZ SİNİRLENEREK ELİNDEN UFAK BİR KAZA ÇIKTI VE UÇ BUÇUK YILA MAHKUM OLUVERDİ O GÜN...

yedi

net ederek 1938 yılı Kasımında aramızdan ebediyen ayrıldı. Koskoca, bir milletin babası gider de, evlatları boş durur mu? Başladık 364 gün acıyla kıvranıp, yılın bir günü hep bir ağızdan hesap vermeye:

«Atam, izindegiz!»

Sonra yine acının şaşkınlığıyla ne yaptığımızı bilmez bir halde kaçakçılığa, vurgunculuğa, rüşvetçiliğe, adam kayırmacılığa... 9 Kasım'da biraz toparlanıp gibi olup, 10 Kasım'da tekmlil veriyoruz:

«Atam, izindegiz!»

Bir gün, iki gün değil ki, hoş görsün... Tam 32 yıllık bir izin! Hani sabır taşı olsa çatlar!

Bizim dilimize doladığımız «Atam, izindegiz!» seslenişlerimizi dinledi, dinledi, devrimci ordusunun ağzından «İzinler kaldırılacak, devrimler tamamlanacak!» ultiomatomunu verdi!

Alelacele işbaşı yapmamız bundan işte.

SALI :

Kriz, kriz, yine kriz!

9. Milli Eğitim Şurası karara bağlarsa, ortaokullara kredili sınıf geçme hakkı verilecektir.

Hani kredinin bütün çeşitlerini biliyorduk da, böylesini bilmiyorduk doğrusu. Sonunda kriz koleksiyonumuza bir yenisini daha ekledik desenize:

Siyasi kriz — Mali kriz — ve üstün zekâlı çocuklar yetiştiriyoruz derken şimdi de Akli kriz!

ÇARŞAMBA :

Moda dünyasından...

Alman modacıları açıklıyor: «1971'in modası kemer ve zincir»
Bal gibi moda korsanlığı...
Nerelerden yürüttüklerini de açıklayalım isterseniz:
Kemerli, bizim kemer sıkma politikasından; zinciri, Yunan cunta-sından!...

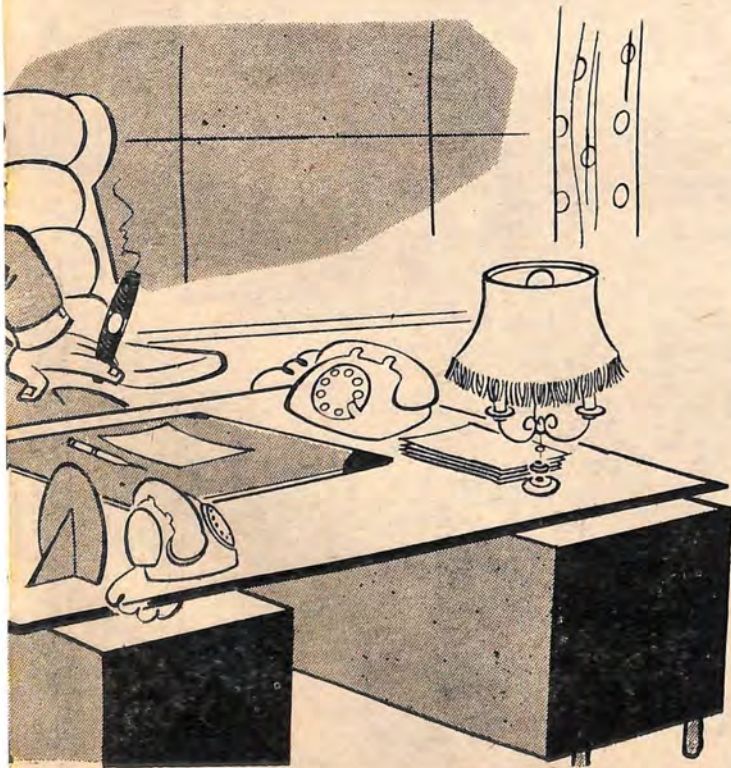
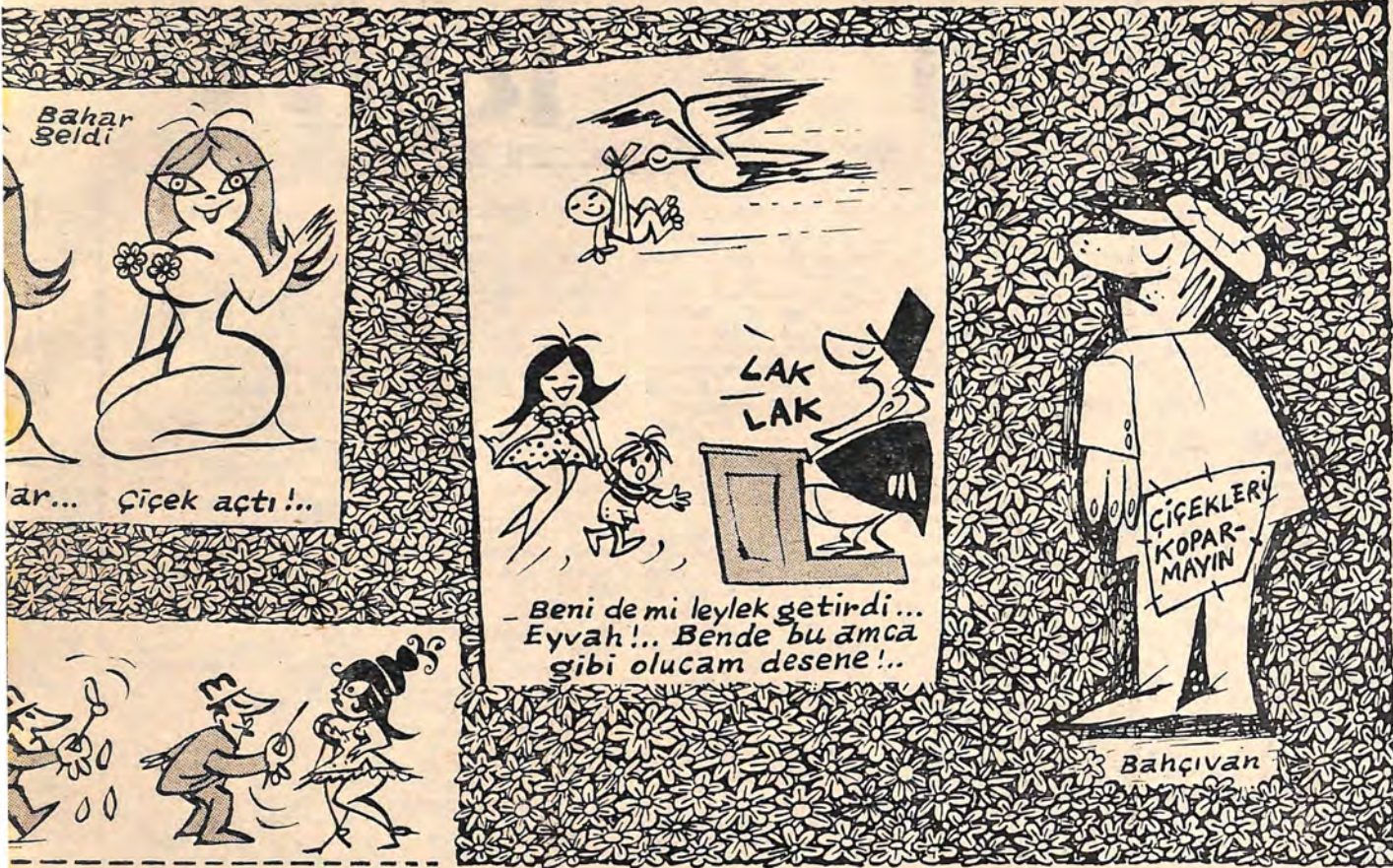
PERŞEMBE :

Düşer!

Genç bir Alman kadınının Frankfurt'tan Bayburt'a yaptığı yolculu-
ğa şu başlığı atmış gazete: «Aşk uğruna yollara ditişil.»
Şaşacak ne var yanı?
İş uğruna yollara düşen bizim garibanların durumları da aynı!

— Aaa, yeter artık müdür bey... S

g kolunuz olduğumu anladım!..

CUMA :

Anlatamadık ki...

Federasyon Başkanlarıyla ve dalaşan son Demirel kabinesinin Gençlik ve Spor Bakanı Sezgin, gazetecilerin bir sorusuna şu cevabı vermiş: «Türkiye'de benden başka herkes Spor Bakanı olabilir.» Arkalarından konuşmak gibi olmasın ama Demirel'in en büyük hatası buydu zaten. Uyarmaları hiç dikkate almazdı.

Millet, her hangi bir Bakan için «Göreve getirdiğiniz kişiden başka herkes bu Bakanlığı yapabilir de, seçtiğiniz kişi yapamaz!» diye bar bar bağırır, hazret hiç oralı olmazdı.

Kulakları çınlasın, az terslikleri yoktu.

CUMARTESİ :

Gördükçe anacağız

Biraz da İstanbul'dan haberler verelim: Kar dalgası Doğu'ya kaydı, yerini, Atabey'den gelen bir zam dalgası aldı.

Şimdi bu yeni akımın etkisiyle tir tir titiyor halk.

Zam gören maddelerin bir kaçını sıralayalım:

Sandviç, ekmek, akaryakıt, oto lastiği, traş ücretleri, nişasta, pasta...

Görüyorsunuz, hükümet çekildi ama, yokluğunu aratmıyor İstanbul'un başındaki hazret!

PAZAR :

İnanıyoruz

Daha ağızdan çıkan sözleri dinlerken Erim hükümetinin, öncelikle benzemeyen bir çalışma sistemi uygulayacağına, Anayasa'nın öngördüğü reformları yapacağına inanıyor insan.

Bizi umutlandıran sözleri de şu: «Önce reform, sonra seçim.»

Öncekilerin davranışları da şunu gösteriyordu: «Önce geçim, sonra seçim!»

Ve bu nedenle oturup kalkıp Anayasa Mahkemesinin partilere devletçe yapılan yardımın kesilmesi kararını aralarında konuşuyorlar, Yüksek Mahkemenin kararına uymamanın güçlüğüne dikkate alarak, Anayasa'yı değiştirmek için aralarında imza topluyorlardı.

Olayların yorumu

Ankaralılar yeni bir dans yaratmışlar: Çök-Kalk!

Her halde ilhamı, başkentteki siyasi dalgalanmalardan aldılar, konuşmanın başlarına iş açabileceğini düşünerek yeni bir dans yaratıp, «Buhurlar 226'yı düştürürler» diyenlerin başlarına geleni, birtakım figürlerle birbirlerine anlatmaya başladılar!

Vedat SAYGEL.

SİZİN İÇİN

EŞEK BİLE BİLİR

İlkokulda okuduğum sıralardı. Öğretmenimiz sözlüye kaldırdığı bir çocuğa, durmadan soru soruyor, çocuk bazılarını bilip, bazılarını da bilmiyordu. Sonunda öğretmenimizin sorduğu çok kolay bir soruya öğrenci cevap verince öğretmen hiddetle:

— Hay benim aptal oğlum, dedi. Bu soruyu eşekler bile bilir, ama sen hâlâ bilmedin.

Tam bu sırada dışardan gelen bir eşek anırtısı, sınıfı kahkahaya boğdu, öğretmen dahil hepimiz gültüyorduk.

Nuri BİLGİN

Pendik Lisesi Öğrencisi
Lâle sok. No. 12, kat: 3
Pendik/İSTANBUL

MÜNAVEBE

İki senelik askerlik hayatım süresince, hiç unutamayacağım birbirinden hoş olaylarla karşılaştım. Bunlardan iki tanesini anlatayım.

Nöbetçi subayı olduğum bir gün, gece dersinde tarımla ilgili bir konuyu anlatıyordum. Sıra, tarımda münavebe ile ekime geldi. Programa göre, münavebe ile ekimin faydalarını anlatmam gerekiyordu. Yalnız, konuya geçmeden önce, münavebe kelimesinin mânâsını bilip bilmediklerini öğrenmek istedim. İçlerinden birisini kaldırıp sordum:

— Nâsih, söyle bakalım, münavebe nedir, biliyor musun?

Biraz düşündükten sonra cevap verdi Nâsih:

— Bilmiyorum komutanım, ama görmem belki tanımırım.

Ahmet H. GÖKÇEL

Avukat

İstiklâl Cad. Muyan İşhanı MERSİN

Yazısız

TEKERİ PATLAMAZ

Kasabaya uzak bir köylü, biriktirdiği paralarla bir kamyon alır. Köy yolunun bozukluğu, kendisinin de ehliyetsizliği adamın iflâsına zemin hazırlar. Her akşam lâstik patlamasından lâf edilir. Adamın yaşlı anası lâfa karşır:

— Oğlum bunca masraf yapıp tomafıl alana kadar, tren niye almadın? Hiç olmazsa tekeri patlamaz!

Hikmet YERİŞKİN

Tepecik köyü İlkokul Md. BAFRA

FUTBOLCU

Lise 3. sınıftaydım. Akşam ders çalışıp geldikten sonra yataktan epeyce futbol hakkında konuştuk. Aramızda bir de futbolcu arkadaş vardı. Neyse, yattık. Gece bir bağırışla uyandık. Baktık, bizim futbolcu arkadaş yatağın üzerinde oturuyor. Ayağı da kanıyor. Şaşıktık kaldık. Sonunda anlattı: Rüyasında okulun bir maçında son dakikada gol atmış. Heyecandan gol atıyorum diye duvara tekme vurmuş mu!

Ahmet OĞUL

Selçuk Eğitim Enstitüsü

Mat. 1-A No. 1953

KONYA

GEÇİM DURUMU

Öğretmen, ders yılı başında öğrenci tanıma fişleri hazırlar. Fişteki soruların cevaplandırılmasını ister. Öğrenciler de cevaplandırıp verirler. Daha sonra öğretmen bunları inceler.

Bir soruda öğrencinin ailesinin geliri, geçim durumu sorulmaktadır. Bu soruya bir kaç öğrenci «iyi», bazıları «orta», «fakir» şeklinde cevap vermişlerdir. Bir öğrencinin cevabı ise şudur: «Eh, işte».

Ü. ÖZŞAHİN

Atatürk Ortaokulu Öğ. ÇORUM

PARKA!

Bölüğümüze acemi bir er gelmişti. Arkadaşlarına nazaran yaşı biraz ileri idi. Adı Hacı olan bu er, içine kapanık, çekingen birisi idi ve daima arkadaşlarından uzakta durdu. Sonradan bütün bunların sebebinin Hacı'nın Türkçe bilmemesi olduğunu öğrendik. Her şeyden önce Hacı'ya Türkçe öğretmenin gerekli olduğunu karar verdik ve hepimiz sevimli Hacı ile ilgilenmeye başladık.

Bir kiş günü, istirahat esnasında Hacı'ya sağını soluğu öğretmeye çalışıyorduk. Hava soğuk olduğu için üzerimizde parkalarımız vardı. Sağ kolunu kaldırıyor, «işte bu sağ Hacı», sol kolunu kaldırıyor, «işte bu sol Hacı» diye bıkmadan tekrarlıyordu.

Nihayet öğrendiğine kanaat getirdik. Sağ kolunu kaldırıp sorduk:

— Bu nedir Hacı?

Hacı, kendinden emlin, gülmüseyerek cevap verdi:

— Parka komutağım.

Ahmet H. GÖKÇEL

Avukat

İstiklâl Cad. Muyan İşhanı MERSİN

... TİRET

Bana da bir öğretmen ahabım anlattı bu olayı. Gerçek veya yalan... Ben de karar veremedim.

Köy okullarından birinde, öğretmen matematik derslerinde öğrencilerine çok kolaylık gösteriyor. Kısacası matematiği basitleştirmiş. Çocuklara sorar:

— «Öndört, sekiz daha kaç eder?»

— «Yirmiki...»

— «İksini ... tiret.»

— «Yirmi.»

Bu hal köye bir müfettiş gelinceye dek sürmüştü. Günlerden bir gün, bir müfettiş çıkagelmış. Sınıfa girmeden önce kapıdan dinleyeyim demiş. Öğretmen yine matematik dersi yapıyormuş. Öğretmen çocuklara sormuş:

— «Dokuz, altı daha kaç eder?»

— «Onbeş...»

— «Beşini ... tiret.»

— «On.»

Kapıdan dinleyen müfettiş şaşırmış. Pürhiddet içeri girerek, çocuklara sormuş:

— «Bu sınıfta kaç kişi yiz?»

— «Yirmiyedi...»

Müfettiş, öğretmeni göstererek:

— «Birini ... tiret.»

— «Yirmialtı.»

A. Talha AKMEHMET
Kızılotprak — Bostancı
Kadıköy/İSTANBUL

ÇEKMEMİŞ

Bir arkadaşım, aile resimlerini çekmek için ben den fotoğraf makinesini istedi, ben de film taktım, nasıl ayar edileceğini ve nasıl çekileceğini izah ederek verdim.

Bir gün sonra arkadaşım, asık bir yüzle yanıma gelerek:

— Allahşakına sen benimle alay mı ediyorsun, makine bir tek resim daha çekmemiş.

Neden acaba diyerek makineyi aldım, filmin içinde olduğunu ve gayet normal çalıştığını görünce:

— Resim çekmediğini nereden anladın? diye sordum.

— Anlamayacak bir şey yok ki, filmi açıp baktım, bir tek resim bile yok. 1. nânmıyorsanız siz de açın bakın...

M. Salt KIRBAĞ

E.K.İ.

Amasra/BARTIN

KOLAYI VAR!

Kışın en soğuk bir günü. Sıhhi banyolardan birine Fuel Oil (bir nevi yakıt) geldi. Bunu banyonun tankına boşaltmamız lazımdı, ama kış olduğundan, yakıt kısmen katılaşmış ve akıcılığını kaybetmişti.

Biz nasıl boşaltılacağına dair fikirler ileri sürerken, içeri çok sevimli ve babacan bir insan olan Sürmeli Amca girdi. Ona da yakıtı tankerden nasıl boşaltacağımızın çarelerini aradığımızı anlattık, Sürmeli Amca şöyle yüzüme ters ters bakarak:

— Bre oğlum, dedi, bundan kolay ne var? Önce tankeri hamama sokarsınız, yakıt erir, sonra da istediğiniz yere rahatça boşaltırsınız!

Hepimiz gülmeye başlamıştık, ama o hiç istifini bozmadı:

— Her aklımı sana veriyim de ben dağa çoban mı olayım?... demeyi de unuttum.

Vedat ÖZGÜNAY

Shell Bayii

KARAMAN

Yazısız

MAZERET

Hüseyin ile Ahmet iki samimi arkadaş. Gece gündüz beraberler, bir yiyip içtikleri ayrı gidiyor. Günü birinde Ahmet ağa hastalandı. Günlerce ölümle pençeleştiği halde yakın başka bir köyde oturan arkadaşı gelip onu yoklamadı.

Ahmet ağa, iyileşmişti. Bir gün kasabanın pazarında Hüseyin ağa ile karşılaştı. Ziyaretine gelmediği için ona sitem etti.

Hüseyin ağa:
— Yahu, dedi. Senin için: «Ha öldü ha ölecek» dediler. Ben de onun için ziyaretine gelmedim. İyileşip kalkacağını bilseydim gelirdim!...

Cemil GÜLER
Bahçe köyü/BOYABAT

GADİRLİK

Köyün zenginlerinden biri, eli boş takımdan Mehmet adlı birisine:

— Oğlum, der. Bizim Tepe tarlayı biliyorsun, orada arpa ekili, biçime gelmiş. Bizim eve git sana bir orak versinler, her gün azığını da versinler ekini biç, biçimi bitirdiğinde sana ayrıca gündeliğini öderim.

Mehmet, muntazam her gün üç öğün karnını ağasının evinden doyurur ve üç dört günlük tarlayı bir ayda biçip ağanın karşısına dikilir.

Durumu anlayan ağa, üç günlük tarlayı bir ayda biçtiği için vadettiği gündeliği vermeyerek Mehmet'e:

— Biçtiğin ekin senin olsun, al götür, der.

Mehmet, biraz düşüncü ve sonra ağaya dönerek:
— Sen bilin ya ağa, bu iste bana çok gadirlik olur, der.

Orhan KARACAOĞLU
6 Fen E. Kayseri Lisesi
KAYSERİ

dişçi Kasım Kerpeten

KASIM Kerpeten doğuştan dişsiz dünyaya gelmiş nadir insanlardan olup, halen 55 yaşında olmasına rağmen süt dişlerini bile çıkarmamıştır... Neden çıkarmamıştır... Bunu ancak Hilkat bilir... Hilkat da Adana'da bar da çalıştıktan bu esrarı şimdilik çözmedi bir kenara bırakıyoruz... Kimse almasın... Kasım Kerpeten'in dişçiliğe merakı bu dişsizliğinden ileri gelmiştir... Liseyi bitirip kendini acele dişçilik okuluna atan Kasım, birinci sınıf bir diş tabibi olarak meydana çıkmış, milletin dişlerini korkunç bir şekilde çekmeye devam etmektedir... Kasım'a gelen bir diş hastası şunu unutmamalıdır ki Kasım kerpetenini eline aldı mı çeker... O diş ister sağlam olsun, ister çürük olsun gider... Kasım'ın hayatında tek enteresan taraf dişsiz olduğu halde bütün yediklerini damakla öğütebilmesidir... Kasım hayatında diştten başka bir şey düşünmemiş, bu yüzden bütün işleri yüzüstü kalmıştır... Eğer dişiniz ağrıyorsa doğru Kasım'a gidin... Fakat önce o dişin arkasından dua edin... Dikkat: Üçüncü kat, 22 numara...

*Suavi
Sualip*

BİR DİŞ NASIL ÇEKİLİR?

K. Kerpeten diyor ki:
«— Efendim, dişini çekirtmeye gelen hasta, ürkek bir tavşana benzer... Mesele onu fazla uyuz etmeden dişçi koltuğuna oturtmaktır... Oturdu mu da kalkmaz... Ben hastaya hangi dişinin ağrıdığını sormam... İlk önce onun ağzına bir şeker atıp tatlı tatlı konuşurum... Bir yandan da arkama sakladığım meşhur Çiftcebaz marka kerpetenimi ayarlarım... Hasta benimle havadan sudan konuşurken, birden anı ve hızlı bir hareketle kerpetenini herifin (tabii bu kadın da olabilir) ağzına daldırıp en gaddar bir şekilde ilk rastladığım dişe asılırım... Hasta, «Aman doktor o diş değil» deyinceye kadar onu götürürüm... Hasta onun acısıyla idare ederken asıl çürük dişi sorar ve onu da alırım... Belki hastanın çürük dişinin yanında bir sağlamı da ayvayı yemiştir.

DİŞİ ÇEKİLEN NE AZAPLAR DUYAR?

Önce morfinin (bu yalandır... Katiyen uyuşturamaz) dalgasıyla ağzımıza giren koca kerpetenini ne yapacaksınız?... Gözünüzden çıkacak ateşe, beyninize vuracak acıya hazırlan ey gafil!... Çene kemiğinizde bir kuturtu... Belkemiğinize doğru yayılan bir ısırap... Lizol ve iyod kokusuyla karışık bir baygınlık... Dişçinin ihtirasla açılmış kanlı gözleri... (Devamı aşağıda)

(Yukarıdan devam)

Yârabbi, ne olurdu şu diş ağrımaya... «Apseli mapseli çekmesene ulan!» dememize kalmadan dişiniz, kökünün yarısı çene kemiğinde kalmış, vahşi dişçinin kerpeteninin ucundadır... Bir de size utanmadan, «Geçmiş olsun» der... Der ama dişiniz o andan sonra tam bir hafta daha bütün şiddetiyle ağrır...

Artık geceler size zindan, gündüzler hapishane olmuştur... Sivilenirsiniz. Karınızı, baldızını

zı döversiniz... İçerde kalan kökler inletir de inletir sizi... Bozulup tekrar kendinizi dişçinin önüne atarsınız... Ona dersiniz ki, «Doktor... Doktor... Bir haftadır çektiğim azabı bir bilsen... Acaba içerde kök mü kaldı?» Sırıtır ve, «Belki, olabilir, der. Bir röntgen çekelim...»

Ondan sonra o iki kökü çıkartmak için muamele başlar... Artık haftanın üç günü dişçiye taşınırsınız... Her taşınışa da habire kesilirsiniz... O diş sizin üç ay yirmi gününüzü alır ve cebi-

nizden de bir 500 lira toz olur... Yalnız bu arada dişçinin muayenehanesine gelen hanımı müşterilerden biriyle kaynatmak ihtimali vardır ki bu da size bütün acılarınızı unutturur... Size tavsiye, dişinizi daha çok kadınların tuttuğu dişçilerden seçin, hiç olmazsa bu arada birini araklamak ve masrafı yarı yarıya düşürmek şansınız vardır...

Unutmayalım... Dişle başlayan her iş güzeldir... Fakat dişinizi çekirmeden hiçbir işinizi görmeyin... Hepinize sağlam dişler...

DİŞÇİNİN KARISI

Dişçi karıları hiçbir surette işçi karılarına benzemez... Bir kere hepsinin dişleri altın kaplamadır... Sık sık sırıtırılar... Dişçi hanımları hep kocalarının mesleklerinden bahsedip arkadaşlarının dişlerine ve işlerine çok karışırılar... Sık sık, «Aaa, şekerim senin ikinci azı dişin ne kadar çirkin... Onu, Kasım'a git de düzeltsin» derler. Fakat bu yaptıklarının hatâ olduğunu bilmezler... Çünkü karısının tavsiyesi ile gelen her

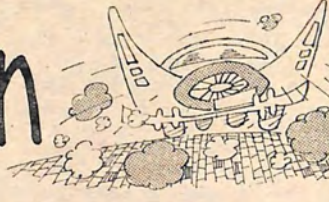

hanıma bazı dişçiler daha çok alâka gösterir her nedense... Protezden sonra ağız çalkalamak dümeniyle muayenehaneyi kapatıp o hastasıyla Boğaz'a yemeğe giderler. Onun için dişçi karılarına birinci tavsiyemiz, bütün güzel ve genç arkadaşlarınızı kocanızın muayenehanesine katiyen göndermeyin... Koca şehirde dişçi mi yok?...

Gegenlerde pastanede rastladığım dişçi Behzat'ın karısı bakın bana ne dedi:

«— Ah, hayatım... Kocama bir arkadaşımı gönderdim, diş o gidiş... Ondandır sonra kocamı aradınsa bul... Meğer terbiyesiz, diş değil sanki işe gitmiş... Ben de bozuldum, sizin teklifinizi kabul edip geldim... Aaa, sizin köpek dişiniz ne kadar çürümüş... Canım, şimdi beni öpmeyi bırakın da onu çektin... Kocamın adresi...»

Maymunun

GÖZÜ

SULHİ DÖLEK

BİRLİKTE büyüdük onunla. O kulda aynı sırada otururduk. Sokakta beraber oynar, lâzların bahçesinden birlikte mürdüm eriği çaldık. Birbirine böylesine yakın olan iki kişinin yaratılışlarının da aynı, hiç değilse benzer olacağını sanırsınız, değil mi? Tam tersine... Ben ne kadar yırtıcıysam, o öylesine kendi halindeydi. Höt deseniz bir kilometre öteye kaçacak kadar... Yalnız benimle değil, herkesle iyi geçinirdi. Sebebi de işte buydu: Kimseye hayır diyemezdi ki!... Nereye çekseniz oraya gelirdi.

— Hadi Nuri, derim. Melek'te çok güzel bir film varmış. Okulu asahm bugün.

— Olur! derdi.

Çantaları hademenin süt tozunu kaynatığı odaya bırakırdık. Bu o da bizim okulun en önemli yerlerinden biriydi hani!... Teneffüslerde boğuşmalarımıza sahne olur, yağmurlu havalarda jimnastikhane görevi yapardı... Uzatmayayım, çantaları bırakır sıvırırdık.

— Sen biletleri al, derdim. Ben de gazozları...

— Olur! derdi, kazık yediğini hiç düşünmeden.

Akşam sinemadan dönerken okula girip çantamı almaya korkardım. Ya öğretmenlerden biri görürse?...

— Hadi Nuri, sen git çantaları al. Ben burada erkete durayım. İkilemezdi bile...

Bizler hepimiz birer canavardık okuldayken. O ise her şeye sabırla göğüs geren bir Keloğlan...

— Ulan sümsük! derdik. Erkek olacaksın bir de... 1-A'daki Füsün bile senden daha şeylidir.

Sesini çıkartmazdı. Kızmazdı da. Kimin neyi kaybolursa ondan bilirdi.

— Pergel takımımı gören var mı çocuklar?

— Nuri'ye sor.

— Ben almadım, derdi Nuri.

— Onu bunu bilmem, iki güne kadar pergel takımı geldi geldi. Gelmezse müdüre şikâyet ederim.

— İnan ki ben almadım. Hem benim pergel takımım var. Seninkini alıp da ne yapayım?

En azından on kişi Nuri'nin pergel takımını aldığı görmüş olurlardı. Eh, onlar mı iyi bilir, Nuri mi? Ertesi gün bizimki kitapçıdan alınma yepyeni bir pergel takımıyla görünürdü.

Bazıları da kaybolan şeylerin parasını isterlerdi. Hüseyin'in atlası, Kenan'ın dolmakalemi, paraları Nuri tarafından ödedikten iki gün sonra bulunururlardı:

— Meğer cebim delik değil miymiş?... Kalem de oradan astarın arasına kaymış.

Nuri'den bin kez özür dilerler ama aldıkları parayı geri vermeyi bir türlü akıl edemezlerdi.

Anlattıklarına bakılırsa evde de durum değişmezdi. Ta küçükliğünden beri... Dolaptaki tatlıları ağabeyi, tathnın dayasını Nuri yemiş. Kırılan sürâhi, cilâsı çizilen masa hep ondan sorulurmuş. Zaman geçtikçe suçlar değişmiş, Nuri'nin durumu değişmemiş. Ağabeyinin evde sakladığı sigaralar Nuri'ye yüklenirmiş. Perdenin arkasına saklanıp gelene geçene lâf atan Nuri olurmuş. Ağabey her şeyi yapar eder, evin sevgili oğlu kahkâren, suçsuz Nuri, leyleğin yuvadan attığı imiş.

Kedinin bile canını yakar, fazla üstüne varırsanız tırmığı yersiniz Nuri kedi kadar bile olamıyordu. Taşları çatlatırcasına sabırlı, duvar gibi vurdumduymazdı. Ya da öyle görünürdü. Sızlandığını, uğradığını haksızlıklardan yakındığını duyamazdınız. Dudaklarında hep o aptalca gülümseme, kuyluğunuzda dolaşıp dururdu.

Aptal da değildi ki mübarek!... Si-

nifin derecelileri arasındaydı hep. Matematikçinin sorduğu problemlerin çözümünü ilk o bulurdu. Buna rağmen ben ondan bir yıl önce bitirdim liseyi.

Hatırladıkça hâlâ içim sızlar... Coğrafyadan yazılı oluyorduk. Kopyalarını çarşaf gibi sıranın üstüne yaymış, yazıyordum. Yanımda Nuri oturuyor... Dünyayı unuttuğum, kafasındakileri kâğıda aktarmaktan başka düşündüğü yok. Bir ara zamanı ayarlayamadım. Öğretmen öne doğru gidisini tamamlayıp geri döneceği sırada benim palamutlar hâlâ sıranın üstündeydi. Cebime sokmaya kalkışsam yakayı ele vereceğim...

Yavaşça kaydırıverdim aşağı. Nuri'nin ayaklarının dibine atıverdim.

Öğretmen yaklaştı, yaklaştı. Yanımdan geçerken taşlaştı kaldı:

— Bu ne öğlüm Nuri?

— Hangisi ho...?

«Hocam» diyemedi. Kopyaları görürnce bembeyaz kesildi. Öğretmen sınav kâğıdını aldı. Kalın uçlu kırımızı kalemiyle kocaman bir «Kopya» yazdı.

— Çık dışarı!...

Çıktı Nuri. Fazla bir şey değil, kopyalardaki yazıya, sonra da Nuri'nin yazısına bakmayı akıl etse öğretmen, yanlışlığını anlayacak. Ben de yazımı görmesin diye kâğıdın üstüne kapandıkça kapandım.

— İşteli dedi coğrafyacı. Kulaklarına küpe olsun! Bu arkadaşınız benim en iyi bildiklerimden biriydi halbuki. Yanılmışım meğer. Görüyorsunuz, suç eninde sonunda cezasını buluyor.

— Sen öyle san! diye güldüm içimden.

Dersten sonra Nuri yanıma geldi:

— Kopyalar senindi, değil mi Recep?

— Hadi len! dedim. Yediğin halı benim üstüme atmaya çalışma. Hiç üstelemedi.

Ne kadar kalbsiz oluruz bazan!... Nuri benim yerime bütünlemeye kaldı. Öğretmen, onurıyla oynadığını çok kızmış olacak bütünleme sınavında da geçer not vermedi ona.

Diplomamı alırken bu olayı düşünmüyordum bile...

Sonra yollarımız ayrıldı. Üniversite için İstanbul'a geldim ben. Nuri'yi de, öteki arkadaşlarımın çoğunu da görmedim bir daha.

Geçenlerde Boğaz'da bir çay içiyim demiştim. Çocukların gürültüsünden, iş gücü hayhuyundan bir süre olsun uzaklaşabilmek için.

Yanımdaki masada oturan biri bakıp bakıp gülmüştü. Bana değildir diye aldım. Yanıma geldi herif. Elini uzattı:

— Beni tanımadın galiba Recep? Uzattığı eli sıkıttım. Adımı da biliyordu demek... Bir türlü çıkaramamıştım kim olduğunu:

— Kusura bakmayın, hatırlayamadım, dedim.

— Ben Nuri'yim yahu... Hani...

Devam etmesi gereksizdi. Tanıy-verdim birden. Öpüştük, yer gösterdim:

— İyice şişmanlamışsın, dedim. O yüzden ilkin çıkaramadım.

— Senin de saçların dökülmüş ama ben seni hemen tanıdım.

Saçlarımdan söz edilemez canımı sıkar. Konuyu değiştirdim hemen:

— Eey, anlat bakalım, neler yapıyorsun? Ne âlemdesin görmeyeli?

— Hiç!... Uğraşıyoruz işte...

Çaylar, sigaralar... Ortak anılar... Sonra o askerlik anılarına geçti. F'n çok kendisi çalıştığı, başkalarının işini bile yaptığı halde bölükte en çok kendisinin lâf işittiğini, durmadan saçlarının kazındığını anlattı.

— Hey gidi Nuri!... dedim. Senin de kaderin bu. Eskiden biz de az mı yapardık sana?...

Ama şimdi ne kadar pişmanım bilemezsin.

— Yo yoo!... Hiç pişmin olma... Ben şikâyetçi değilim ki!... Biliyorsun, insanın kişiliğini çevre geniş ölçüde etkiler. Bugünkü durumumu sizlere, eski arkadaşlara borçluyum. Sizler olmasaydınız...

— Halinden çok memnunsun demek?

— Çok!...

— Ne yapıyorsun?

— Pek değişen bir şey yok. Eskisi gibi iltifatlara kulak veriyorum. Yine eskisi gibi ne namussuzluğum kalıyor, ne hırsızlığım söylenmedik. Sahtekârlığımı, kallesliğimi...

— Eeey? dedim. Ne var bunda memnun olacak?

— Şu var ki, diye fısıldadı. Bugün söylenenlerin tümü gerçek. Hem hırsızım, hem namussuzum, hem sahtekâr... Hiç değilse yapmadığım şeylerle suçlanmıyorum. İşlemediğim suçların cezasını çekmediğim gibi işlediklerim için de hesap sormuyor kimse.

Gülümsedi. Gözlerinde hiç tanımadığım bir bakışla:

— Bir şey daha var, diye devam etti. Bugün herkes benim için söyleyeceğini arkamdan söylüyor. Yüzüme karşı söylemeye cesareti yok kimsenin. Param var, çok param var da ondan.

Şaşırp öylesine kalakalmıştım. Neden sonra:

— Kalkalım mı artık? diye sordum.

— Nasıl istersen, diye omuzlarını silkti.

Elimi cebime attım. Bozukluğum kalmamış. İç ceplerimi karıştırırken suratıma alayla bakıp sırıttı:

— Hesabı bana ödeteceğini sanıyorsan yanlışsın. O eskidendi. Önemsiz bir şey belki ama...

Yani başımızda park edilmiş yayla gibi bir arabaya kuruldu. Beni eve bırakmayı teklif etmek şöyle dursun, allahaismarladık bile demeden çekti gitti Ekzosun gürültüsü sövgü gibi geliyordu kulaklarıma.

Eski Nuri ölmüştü. Yeni ise bizim eserimizdi. Onu biz yaratmıştık.

Sulhi DÖLEK

Ekmeğe yapılan son zamdan sonra :

MINİ ŞORT

Mini etek bir çıktı, açık kaldı ağzımız;
Midi eteği ise beğenmedi bazımız;
Maksi etek görünce dedik: «Berbat yazımız!»
Mini şort çıkageldi, neşelendi sazımız!

Beyoğlu Caddesi'ni sandım ben tenis kortu;
Şahane bacaklarda çok sevdim mini şort'u!

Bılınadı mı bayanlar maksiyi giye giye?
Yersiz sözüm oldu mu şimdiye dek mini'ye?
Mini şort çok yararır Yeşilçam'da Feri'ye;
Bak nasıl yakışacak sahnelerde Zeki'ye!

Kısa pantolon gibi... Yok başka şartı şurtu...
O güzel bacaklarda çok sevdim mini şort'u!

Mini şort uğratacak maksiyi de bozguna;
Mini şort'un yarası benzer aşkın okuna;
Dolmuşta bacağıma hem dokuna dokuna;
Meğer boğaz olmuşum ben yutkuna yutkuna!

Yüreğimi kapladı heyecandan bir tortu;
Bembeyaz bacaklarda çok sevdim mini şort'u!

Maksi etekler artık göze çöp gibi batar;
Şu mini şort modası canlara canlar katar;
Eloğlu mini şort'u eliyle okşar, tutar;
Alır arabasına İstanbul'da tur atar!

Züğürdün ne Opel'i, ne de var şöyle Ford'u...
Plâtonik (!) bir aşkla çok sevdim mini şort'u!

Mini şort'a dair ben açıverdim bir anket:
Beğendi sosyeteden Fifi, Mimi ve Nühket;
Yeşilçam'da çok tuttu Figen, Meltem ve Devlet;
Hem bacaklar şahane, hem de göğüsler roket!

Kimi ayramı içer, kimi de yer yoğurdu;
Hârika bacaklarda çok sevdim mini şort'u!

Mini şort deyip geçme, bu bir çeşit bunalım...
Biz bunun nedenini toplumda mı bulalım?
Bozulan ekonomik düzene mi yoralım?
Bu psikolog işi... Buracıkta duralım!

Kafadan atmayalım, yok bunun zartı zurtu;
Siz bir sonuç çıkarın; ben sevdim mini şort'u!

Mukadder ÖZAKMAN

Piyasada satılan ilaçların çoğunun bozuk olduğu anlaşıldı.
— Gazeteler —

Yazısız

- A: Ay'a yolculuk var, dünyada iş kalmadı!
B: Balık baştan kokarmış, ayaklara bakma-
ya hacet kalmadı...
C: Camdan bakma, candan bak,
Eller uzayda, uyan artık, kalk!
Ç: Çalımından yanlarına varılmıyor futbolcu-
ların. Ee... İş ayağa düştü artık, meydan
onların...
D: Deniz, karpuz keseriz
Alan razı, satan razı, kime ne,
Biz birbirimizi kazıklamayı severiz!...
E: Eşek etinden de ondan mı, yediğimiz
sucuklar
Çoğaldı tepinmeler, işgaller, âsi çocuklar.
F: Fakülteler savaş yeri, öğrenciler savaşçı
Beri yanda rahatça at oynatıyor vurgun-
cu, kapkaççı.
G: Geise de görse Hazreti Nuh, memleketin
bu halini, tekrar yapmaya başlardı ünlü
gemisini...
H: Havada bulut yok, bu ne dumandır,
Yaramız kangren oldu, halimiz yamandır.
I: Işıklar söndü, filim başladı perdede
Kalmadı seyircilerde üzüntü de keder de.
İ: İstanbul'un taşı toprağı altın olsaydı
Belediyesi maaş için ikide bir Ankara'ya
taşınmazdı...

HARFLERİN DİLİ

- J: Jilete lüzum yok, traş için
Birazcık bekleyin, geliyor seçim.
K: Kadınlar iktidara geçseydi, önce kuaför-
leri devletleştirdi...
L: Lâmi cimi yok, yükseliyor hayat,
İnanmazsan yükselen fiyatlara bak!..
M: Miniydi maksiydi derken
Azıcık aklımız vardı, uctu pek erken!..
N: Nezaketten değil bizim böyle incelmemiz
Kemerleri sıkı sıkı bir gün kopacak
belimiz...
O: Orman suçları affoldu
Çamdevirenlere gün doğdu...
Ö: Öksüz çocuklar gibiyiz, her rüzgârdan
titreriz
Talihimiz kör salıhtır kör kuyuda
Sağdan da soldan da şamarı yeriz!..
P: Parlâmentoda başladı yılın en önemli mi-
zakeresi. Gündemde mebus maaşları mi-
zakeresi...

- R: Rازیım hayvanlığa, insan olmaktansa
vallahı
Zengin evin kedisi, köpeği olamı, var mı
müşteri?!.
S: Sesini dünyaya duyurmaktı tek gayesi
Spiker olamadı, kursağında kaldı hevesi.
Ş: Şarkılar seni söyler, dillerde nağme adın
Ey nurlu ufuklar, bize ne zaman
uğrayacaksın?
T: Totodan zengin olmak hevesine düştü
millet,
Topçu olduk toptan, minikler takımında
bizim velet!..
U: Utanmak diye bir şey vardı eskiden
Şimdi kayıp, çıkarmışlar sözlükten!..
Ü: Üçkağıtlılara, bey, beyefendi demek niçin
geçerli oldu,
Köylüydü milletin efendisi hani,
Şimdi eski çamlar bardak mı oldu?!.
V: Var mıdır acaba karaborsacıda insafın
zerresi,
Olsa hiç büyür müydü göbeğiyle midesi?!.
Y: Yakında Avrupalı olacağız hepimiz
Şimdiden Almanya'ya göçtü eşimiz,
kardeşimiz...
Z: Zahmet etmesin Azrail, uğramasın boşuna,
Biz kendisine iş bırakmadık cinayetle,
kazayla...

Erhan TİĞLİ

Ziya:

"Gibbs traş kremi ve Gibbs traş bıçağı ekibi bana sıhhi ve kolay bir traş sağlıyor,, diyor..."

Gibbs traş kremi ve Gibbs traş bıçağı zevkli bir traş sağlar

GRAFİKA Gİ 719

(Grafika : 754 — 45)

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 44)

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— 14 —

Benim onunla ne konuşacağım olur ki?... Heç üsünde durmadım bile. O gece de bizim hasdabakıcı izini. Bi hasdabakıcı var, o gece için hariciyeynen ikisini bir idare ediyor. İdare ediyor işde, bi yatacak zaman geliyor, bir de sabahleyin. Hariciyeden sorsalar, dahiliyede, dahiliyeden sorsalar hariciyede. Amma kimbilir hasdanenin hangi sıcak köşesinde uyuyup duruyor. U nutmuşum ben gündüzden konuşulanları, akşam yatacak zaman, benim yatağın dibine eğilip de:

«Gel odaya gözümüzü paylaşak» demesin mi?

Ulan bizim gözümüz sennen ne olur be? Tuh keşke ağzımı açıp bi şey demeseydik. İşden mi, yarın ben uyutken dutsun o başdokdorum gulağına dakıp dinnediği aleti alsın gelsin, benim yatağın altına göysun, adımız olsun hırsız. Hem de yediği gaba eden hırsız, başdokdorum dinneme aletini çalan hırsız. Öyle bi şey olsa, kimse demez ki, lan bu herif dinneme aletini ne yap-sın? Hem, neden getsin başdokdorum-kini çalsın? Sen annadabilersen annat artık, maşallah çok dinnerler seni garagollarda. Adın gene olur, vatan, millet, memleket hayin!

«Ulan sen bunu çalmakla vetan evlatlarının galbini mafedilyon.»

Neyse, kalkdım yataktan. Gene a yaklarımın ucuna basa basa getdim odanın gapısına. Ulan girsem mi, girmesem mi? İşin içinde bir de içerde yakalanmak var, o zaman gene vetan hayin!

«Ulan sen ne haknan bu hasdabakıcının vetana millete hasredeceği mesayıyı çalan?»

«Amman beyim, ben heç bi kötü niyetnen girmedim, gendi çağırdı.»

«Ulan peki, niyetin kötü deeldi, niye picamaynan girdin içeri?»

«Beyim ora hasdane»

«Ulan bilmiyor muyuk biz oranın hasdane olduğun?»

Bi cesaret dedim gendi gendime, gıvırdım gapının golunu, girdim içeri. Avrat uzanmış yatağa, elinde de bi cara, bana:

«De baalim, benimnen ne alıp veremediğin var?» dedi.

«Yok, dedim, heç bişey yok.»

«Var var, dedi. Var ki, bana sabahnan öyle dedin?»

Hoppala...

«Ben ne dedim ki sana baci?»

«Baci deme bel Sen bana isdediği ni söyle!»

«Heç bişey yok» dedim. Tam çıkıp gediordum ki:

«Gel gel» dedi. «Otur şuraya da dinne!»

Oturdum garyolanın ucuna. Gözlerimi dikmişim dudaklarına, ne diyeceğini bekliyorum. Başlamasın mı soyunmaya? İçinden:

«Tamam, dedim, bu avrat deli. Şimdi bir e-yicene soyunacak, ondan sonra çılgığı basacak, yetişin milleet, gurtarın beni bu kız düşmanın elinden!»

O zaman gene garagolda annadabilersen annat:

«Gendi soyundu» diye. O zaman bağırarak gomser:

«Ulan boğazına pıçağı dayayınca avratca-

ğız soyunmasın da n'apsın?»

Kalktım ayağa, bi tutuş tuttu beni, yıkılmışım yatağa:

«Vallaha, dedim bağırırım.»

Arif onbaşı:

— Sen mi bağırдың, bağırırım diye?

— He, ben sevmem öyle şeyleri... Gurtulup gaçdım yatağıma. Amma bi başladım titremeye, nasıl titreme, zangır zangır titriyorum, neredyse hastane sallanacak. Yanımdaki uyandı:

«Ne o, galbin mi dutdu?» dedi.

«Yok» dedim.

«Çağırayım mı hasdabakıcıyı?»

«Yoo» dedim.

«Eyi amma ölecek» dedi.

Neyse, ben o gündün sona üç gün daha hasdanede yattım. Amma bu avratnan eyice ahabap olduk. Bana çok şeyler sordu, o gece neden gaçdığımı sordu, gendini beğenmediğini sordu. Sordu sordu sordu... Çık-madan bir gün evvel yalvardı gel diye amma gitmedim. Velhasıl bir daha o odanın önünden adım atmadım... İşde bu kitabı o avrat gettirdi. Gocası da benim gibi defineye meraklıymış. Benim işime yaramaz, herif öldü, senin olsun dedi.

Arif onbaşı, hikâyesinin sonunun hiç de böyle bitmesini istemiyordu. Kadının ahlâksız oluşuyla kitap arasında hemen bir ilişki kuruverdi. Ve içinden:

«Öyle bi avradın verdiği kitabın ne hayrı dokunur ki? dedi. Verme-lydi ki bu kitabı şöyle nefes keskin, bilgisi derin bir hoca... Yaa... Ah ah öyle olmalıydı ki... Amma olsun, belki de avradın gocası eyi bi dindardı, belli mi olur? Yok mu öyle, gocası dindar olsun, avratı kötü avrat olsun, dolu var. Hem herif ölmüş de...»

İçin için Kel Hayri'ye kızıyor gibiydi. Bu çok önemli işlerin içine neden böyle şeyleri karıştırıyordu? O istiyordu ki Kel Hayri, boyuna yeni definenin olduğu yerden bahsetsin, kazma lâfları etsin, kürek lâfları etsin, küp lâfları etsin... Sonra, defineyi nasıl kimseden habersiz getireceklerinin planını ayarlasın... Ama o tutmuş, şimdi gençlik maceralarını anlatıyordu. Hem de bir kadının yanından, korkup kaçtığını. İnsan kadından korkar mıydı? Kimbilir, belki o kadınla biraz ilgilense, kadın ona daha ne kitaplar getirirdi. Meselein bu yanını düşünmeye başlayınca, Kel Hayri'ye biraz daha kızdı. Ama hiç belli etmiyordu kızdığını:

— Ah Hayri ağa, dedi, keşke o avratnan eyice dost olsaydın.

— Niye? diye sordu Kel Hayri.

**İlk romanı GECEKONDU
ilgi ile karşılanan ve
beğenilen MUZAFFER
İZGÜ'nün ikinci kitabı;**

İLYAS EFENDİ

Çıktı... 10 TL.

REMZİ KİTABEVİ — İSTANBUL

— Sana başka planlar da getirir di belki.
— Vallaha bişe deyim mi sana ben, korkarım ben avrat milletinden. Çocukluğumdan beri korktum nedense.
— Niye korkulsun avrat milletinden?
— Bilmem... Ben korktum bi kere işde...

Arif onbaşının gözünün önünde o hastabakıcı kadın canlandı. Şöyle kocaman kafalı, kocaman elli, kalın kalın bacaklı, dişlek ve gözleri şaşı. Masallardaki dev karıları gibi...

O sırada kapının mandalı oynadı. Çeriye Mübeccel girdi. Üzerinde kırmızı güllü bir basma entari, sırtında pamuklu yapma bir hırka. Otuzbeş-kırk arası bir kadın. Çocuk-suzluktan midir nedir, yüzünde hemen hemen hiçbir kırışıklık yok gibiydi. Yanakları da sıhatten parıl parıl parlıyordu.

Kadın, bir kocasına baktı, bir Arif onbaşıya... Onbaşı, kadının parlamasını bekliyordu. Kadın parlar parlamaz, o da hemen durumdan faydalanarak, hattâ Kel Hayri'ye —Alas maladık— bile demeden çekip gidecekti. Belli olmaz, kadın kocasına tükürmeye başlayınca, olur ki bir iki tükürük de kendinin suratına fırlatırdı.

Kadın:
— Hosgeldin, dedi.
Arif onbaşıya diyordu. Kel Hayri'nin anlattıklarına göre, onbaşı hiç de böyle bir şey bekleliyordu.

Kel Hayri:
— Arkadaşım, dedi.

Kadın:
— Define arkadaş mı? diye sor-du.

— Hi, dedi adam.
Arif onbaşı da:
— He, dedi.

Kadın, uç taraftaki minderin üzerine oturarak:
— Hadi, dedi, kocasını göstererek, ben bildim bileli bunda akıl yok, ya sende de mi yok?

Kel Hayri de, Arif onbaşı da sırtıldılar. Kadın:

— Yediniz gecenin ayazını deel mi?

Kel Hayri:
— İstlara yattım, dedi.
— Eyi halt ettin...

Arif onbaşı kıpırdayıverdi yerinde. Tamam, biraz sonra kavga başlıyordu. Kalktı ayağa:

— Ben getsem, dedi.
— Yok, dedi kadın, otur çay yapalım size.

Kadın dışarı çıkınca, Arif onbaşı dayanamadı, konuştu:

— Eyi be Hayri ağa yenge, dedi.
— Sen bilmen. Bugün eyi yanından galkmış hepsi o gadar. Sen bi görecen bunu başga zaman, yakamı yırtar yakamı. Eyi ki esgiç olmu-sum, yoksa her ay bi yaka dikişli dur.

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

— Aaa, siz hâlâ çalışıyor musunuz?..

Düşkünler evinde

Bir gazeteci röportaj yapmak için Düşkünler Evine gitmişti. Koşulları gezerken, iki büyük, her tarafı titreyen, saçları dökülmüş, yüz çizgilerinden bir hayli yaşlı olduğu okunan bir adamın yanına yaklaştı. Kendini tanıttıktan sonra:

— Hayatımızın nasıl geçtiğini söyleyebilir misiniz? dedi.

Adam anlatmaya başladı:

— Doğrusu hayatım çok tatlı geçti. Günde üç paket sigara içerdim. Her gece sabahlara kadar en güzel ve cilveli kadınlarla düşüp kalkardım. Bu arada bol bol içki içerdim.

— Kaç yaşındasınız şimdi?

— Otuzdört!...

Sonuç...

Telefonda, iki arkadaş arasındaydı:

— Geçen ay nerede idin Antonio?..

— Karım Fransa'ya gidelim diye tutturdu. Ben de Almanya'ya diye ısrar ettim...

— Nasıl, Paris'i beğendin mi?..

Gerçek mutluluk

Bir baba, onsekiz yaşındaki oğluna hayat dersi veriyordu:

— Gerçek mutluluğun ne olduğunu ancak evlendikten sonra anlayacaksın...

— Sahi mi baba?

— Evet, yalnız o zaman çok geç kalmış olacaksın!

Yazısız

Diplomasi

Napolyon Bonapart, Prusya'yı fethettikten sonra Prusya kralı ile bir anlaşma imzalamış, bunu kutlamak üzere kral ve kraliçenin şerefine bir ziyafet vermişti.

Çok zeki bir kadın olan kraliçe, ziyafet esnasında kadeh kaldırarak:

— Bütün memleketimizi istila eden ve onu bize geri vermeyi arzu eden Fransız İmparatorunun şerefine içiyorum, dedi.

Bunun üzerine Napolyon neşeli bir tavırla elini kraliçenin omuzuna koyarak:

— Kraliçe hazretleri, hepsini içmeyin!.. dedi.

Yazısız

Yaka düğmesi

Mario her sabah giyinirken yaka düğmesini kaybeder, nereye koyduğunu bilmezdi. Bu yüzden bir hayli zahmetlere katlanan karısı ona akıl öğretti:

— Bundan sonra gömleğini giyinceye kadar düğmeyi dudaklarının arasında tut...

Ertesi sabah, banyoda giyinen kocasının anormal bir şekil-de öksürdüğünü görünce:

— Ne oldu sana kocacığım? diye seslendi.

Mario cevap verdi:

— Yaka düğmesini yuttum!...

Kadın hemen cevabı yapıştırdı:

— İyi iyi, hiç olmazsa bu sefer nerede olduğunu biliyorsun!...

Cevap

Kümes hayvanlarını yumurtlamaya teşvik amacıyla çiftlik sahibinin bıraktığı alçıdan yapılmış yumurtaya tavuklardan birinin oturduğunu gören horoz:

— Aptal, dedi. Altındakinin alçıdan yapılmış sahte bir yumurta olduğunu görmüyor musun?

— A'a!.. diye cevap verdi tavuk. Neden aptal olayım ayol? Oyun oynamak da yasak mı?..

Kekeme

Bir kekeme, bir tiyatro kumpanyasına giderek iş istedi. Konuşmasını dinleyen müdür, hiddetle:

— Fakat siz ne yapabilirsiniz ki! dedi. Her halde komedi artisti olduğunuzu iddia edecek değilsiniz...

Kekeme cevap verdi:

— Ha... ha... hayır... Be... ben... sü... süflörüm!...

YAZISIZ

Dünya Karikatürleri

— ŞU ÖRGÜ ŞORT MODASI YÜZÜNDEN, İN-
SAN BOĞUNA BU KADAR ZAMAN KAYBEDİ-
YOR !!

YAZISIZ

YAZISIZ

— EVE BİRAZ GEÇ DÖNECEĞİM ANNE ... MAÇ DAHA BAŞLA-
MADI DA !!

— İŞİNİZE KARIŞMIYAYIM AMA
İYİ HAL KAĞITLARINA BAKMA-
DAN MI ONU İŞE ALACAKSINIZ ?..

— ŞUNA BAK !! KAMBUR BİR
KIZLA BERABER OLACAĞI
AKLINA GELİR MİYDİ ?..

— ÇILGIN !! İLKBAHARIN GELDİĞİNİ Mİ MÜJDE-
LİYORSUN ?..

YAZISIZ

BÜTÜN BANKA İŞLEMLERİNİZ İÇİN

TÜRKİYE BANKASI

hizmetinizdedir

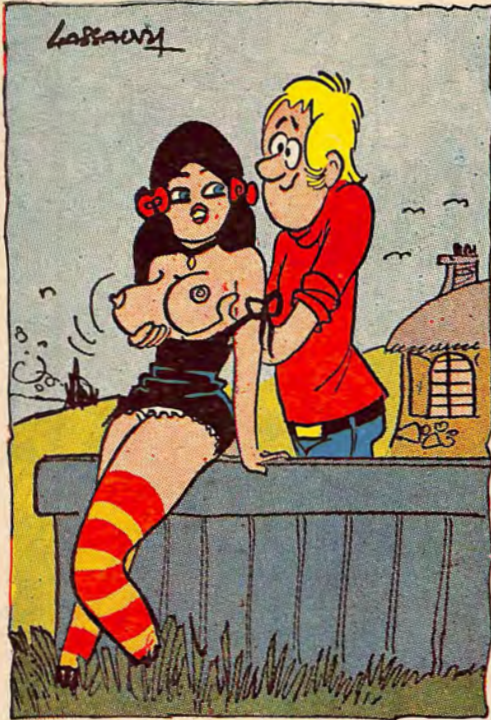

Umum Müdürlük - Ulus Meydanı (Ankara)

CARİ HESAPLAR ● HAVALE ● TİCARİ SENETLER
● KEFALET MEKTUPLARI ● DÖVİZ ALIM VE SATIMI ● SEYAHAT
ÇEKLERİ ● İTHALÂT AKREDİTİFLERİ ● KİRALIK KASALAR ● v. s.

DÜNYANIN HER TARAFINDA MUHABİRLERİ VARDIR

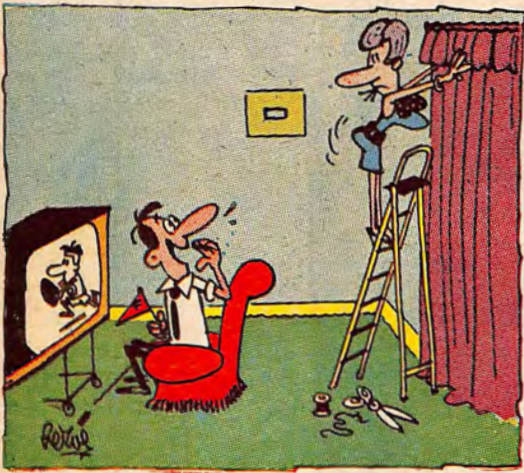
AKHIL

— SİZ HEY BÖYLE KOMŞULARIN MEYVE-
RİNE Mİ MERAKLISINIZDIR ?..

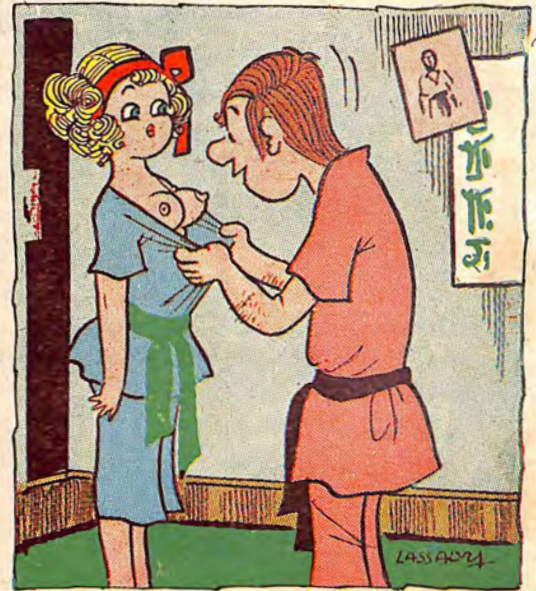
— GİCİRTİNİN SONYADAN GELMEDİĞİNE
EMİN MİSİN ?..

— GELİYOR ,HOP HOP... GELİYOR ,HOP HOP!..

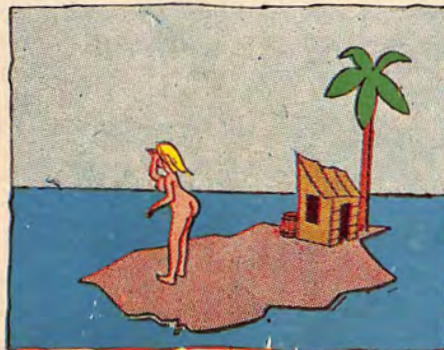
YAZIŞIZ

— JUDODA İLK ÖĞRENİLECEK ŞEY, RAKİBİN
GÖZLERİNE BAKIP İÇİNİ DIŞINI İYİCE
İNCELEMektir !..

YAZIŞIZ

YAZIŞIZ

